

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

**TEXT LITE
WITHIN THE
BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200453

UNIVERSAL
LIBRARY

ಕೌಸಿನಸರ

(ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳು)

ಎಂ. ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯ ಎಂ. ಎ.,

ಎಂ. ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯನವರ

ಇತರ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಪುಲ್ಲಯ್ಯನ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರತಿ ಜಿಲೆ	೨ ಆಣೆ.
ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿ	೮ ಆಣೆ.
ಮಗೂ ಮದುವೆ	೧ ಆಣೆ.
ಜಿಪುಣ	೪ ಆಣೆ.
ನಗು	೬ ಆಣೆ.

ಹಾಸ್ಯತೋಪನಿಷತ್ತು (ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿದೆ)

ಸೂರ್ಯಭೇದನ ವ್ಯಾಯಾಮ

ಮಾಲೂರು ಗುಂಡಪ್ಪ, ಬಿ. ಎ., ಯವರಿಂದ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ೮ ಆಣೆ ಮಾತ್ರ.

ಇನ್ನೂ ಇತರ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಬರೆಯಿರಿ.

ರಾಮಮೋಹನ ಕಂಪೆನಿ,

ಬಳ್ಳಿಪೇಟೆ,

ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿ.ಪಿ.

ಕಾಸಿನಸರ

(ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳು)

ಎಂ. ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯ ಎಂ ಎ.,

1952.

ಬೆಂಗಳೂರು.

ಶ್ರೀ ಗೌರೀನಿಲಯ ಮುದ್ರಣಾಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ.

KARNATAK BOOK DEPOT

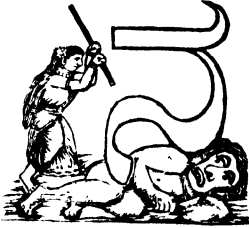
ಎರಡುಮಾತು.

ಈ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಗಳೆಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಕತೆಗಳೇ ಮೂಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕತೆಗೂ ಇಂತಹದೇ ಮೂಲವೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಗುಣವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ.

ಇವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಫೈನಲ್ ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟ ಪತ್ರಿಕಾಸಂಪಾದಕರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತಾಪೂರ್ವಕವಾದ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಈ ಮೂಲಕ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕವಳಿಗೆಯು ಅಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿರುವ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಿಗೂ, ಇದರ ಮುದ್ರಣವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ ಮ|| ರಾ|| ಬಿ. ಶಿವಸ್ವನವರಿಗೂ, ನನ್ನ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಎಂ. ಜಿ. ವಿ.

ಭೂ ತ ದ ಶ ಳ ನ .

ಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ತೆಳ್ಳಗೆ ಸಣ್ಣಗಿದ್ದರೂ,
 ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸಾಧಾರಣದವಳಲ್ಲ.
 ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡಲಾ
 ಗಾಯು ದಿನೇದಿನೇ ಆತ ಇಳಿಯು
 ತ್ತಲ್ಲೇ ಒಂದ; ಎಷ್ಟು ಸೇವೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮಾಡಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಹಾಸಿಗೆ
 ಹತ್ತಿ ಮಲಗೇ ಮಲಗಿದ.

ಸಕ್ಕದನುನೆ ರಾಮರಾಯರು ಜಾತಕನೋಡಿ ಮನೆಬಿಟ್ಟು
 ಹೊರತು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಿಗೆ ವಾಸಿಯಾಗೊಲ್ಲ—ಎಂದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ
 ಕಲ್ಯಾಣವುರಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಸಿಗುತ್ತೆಯೇ? ಅದರೊಳಗೆ ಖಾಯಿಲೆ
 ಮನುಷ್ಯನ ತರುತ್ತಾರೆಂದರೆ!—

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಕೊನೆಗೆ ಬಸವನಪುರದ
 ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿದ್ದೋರು
 “ಅದು ‘ಗಾಳಿ’ ಮನೆ; ಮನೆಯ ಜವಾನರು ಅಲ್ಲಿ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ
 ದ್ದಾರೆ” ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅಂದರು. ಇನ್ನಿದನ್ನು ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮುಂದೆ
 ಹೇಳಿದರೆ ಕಷ್ಟ, ಹೇಳದೆ ಇರೋಣವೆಂದರೆ ನನಗೇ ಹೆದರಿಕೆ. ಚಿಕ್ಕ
 ಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಪಿಶಾಚಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತೆ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ
 ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದೆ.

ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಗಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವು. ಜಟಕಾ ಗಾಡಿಯವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯವೂ ಆಯಿತು. ಗಾಡಿಯಿಡೋರು ಇಡತಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಇಡಬಾರದೆ! ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ಗಾಡೀಲಿ 'ತುರಕ' ಬೇಕಾಯಿತು! ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಗಾಡಿ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ?

ಕಸಮುಸರೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಳುಗಳು ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟನಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದರು. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ— ಕೆಲಸಕ್ಕೇ ಬರುವುದು ಅನುಮಾನ! ಆ ಮನೆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಮಾವಿನತೋಪು ಕಾಯುವವನು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಒಪ್ಪಿದ. ಆದರೆ ತಾತಯ್ಯ ಮುದುಕ, ಕಣ್ಣು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂಜು, ಕಿವಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೆ ಹಾಗೇ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಜೊತೆಲಿ ಮನುಷ್ಯರು ಎಂದಿದ್ದರೆ ಸರಿ.

ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದು ದಾರಿಗೆ ಬಂತು.

ನಾನು ಯಾವ ಸಾಮಾನು ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿರಬೇಕೋ, ಯಾರು ಯಾರು ಯಾವ ಯಾವ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನೆ ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡಿಕೋಬೇಕೋ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. ನನಗಾದರೂ ಪೇಟಿ ಮನೆಯಿಂದ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಜೈಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಂಕೇ ಇತ್ತು. ಆ ಮನೆ ಬಾಗಲಷ್ಟು ಈ ಮನೆ ಕಿಟಕಿಗಳು! ಗಾಳಿ, ಬೆಳಕು ಬೇಕಾದ ಹಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಯಾದರೆ ಅವರು ಇವರು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನೋ ಭಯವಾದಕ್ಕೂಡಲೇ ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗೋದು,

ವುಗ್ಗಲು ಹಾಸಿಗೆ-ಕಂಬಳಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿಸಿ ತಲೆತುಂಬ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಿಡೋದು, ಹಾಗೇ ನಿದ್ರೆ ಹೋಗಿಬಿಡೋದ.—ಅಷ್ಟೆ!

ಗಾತ್ರಿ ಹತ್ತೂವರೆ ಹನ್ನೊಂದಿರಬಹುದು. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಿಗೆ ಸುವಾರಾಗಿ ನಿದ್ರೆಹತ್ತಿತ್ತು. ಊರಿಂದ ತೋಟದ ಹಣ ಬಂದಿತ್ತು; ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಾನೂ ಎಣಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು ಕಬ್ಬಿಣದಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿತ್ತು. ಅದರಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕನ್ನಡಿ. ಎಣಿಸುತ್ತಾ ಎಣಿಸುತ್ತಾ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಕಡೆ ನೋಡಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೂ, ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡುಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು, ಪಂಚಪ್ರಾಣಗಳ ಆ ಹಾರಮೋದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನು ಕಿರುಚಬೇಕೆಂಬುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನನ್ನ ಬಾಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅಮುಕ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. 'ಇಲ್ಲೇಇರು ಸದ್ಮವಾಡಬೇಡ' ಎಂದು ಫೀಳಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಆಜೆಹೋದಳು.

ನನಗಾದರೋ ಎದೆಯು 'ಡವಡವ' ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಏನುವಾಡೋದು! ಈಕಡೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಆ ಕಡೆ ಪಿಶಾಚಿಯೋ ಎನೋ! ಪಂಚ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಅಂಗೈಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಕನ್ನಡಿಕಡೆ ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಒಂದಾವರ್ತಿ ನೋಡಿದೆ. ಅಲ್ಲೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯ ಎನೂ—

ಹಿಂದೆ ಎನೋ ಭಾರವಾದ ಪದಾರ್ಥ ಬಿದ್ದಹಾಗಾಯಿತು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಗುರುಗುಟ್ಟಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಕಡೆ ನೋಡಿದೆ; ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆನಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

‘ರಾಮೂ, ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ’

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಧ್ವನಿ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆ, ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದೆ, ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ; ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ಒನಕೆ ಇತ್ತು. ಮೂಲೇಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸೇದೋ ಹಗ್ಗ ತೋರಿಸಿ 'ತಗೋ ಕಚ್ಚೋಣ' ಎಂದಳು ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ಕೋಣೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹಾಕಿದೆವು. ತಾತಯ್ಯನು ಎಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ.

ತಾತಯ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ 'ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟದ್ದಾನೋ?' ಎಂದ.

ನಾನು—ಇಲ್ಲ; ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ್ದೇವೆ.

ತಾತ—ಕೊಡ ನೀರು ತಲೆಮೇಲೆ ಸುರೇರಿ ಬುದ್ದಿ, ಕಣ್ಣು ಬಿಡ್ತಾನೆ.

ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೋನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟ.

ತಾತ—ಬಿಟ್ಟನೋ ?

ನಾನು—ಉ !

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ—ಚನ್ನಾಗಿ ಬರೆ ಎಳೆದು ಬುದ್ದಿ ಕಲಿಸ್ತೇನೆ. ರಾಮು, ಆ ಸಲಾಕಿ ತಗೋ, ಒಲೆಗೆ ಉರಿ ಹಾಕಿ—

ತಾತ—ಬ್ಯಾಡ ತಾಯಿ. ನಾನೋಡ್ಕೊತೇನೆ.

ತಾತಯ್ಯ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ 'ಲೇ! ನೀನೇನೋ ಬಂದಿ ದ್ದೋನು ಎನ್ನುತ್ತ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕೆವಿಚಿದ. ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಆ ಚಿತ್ತಾರಧ್ವನಿ ಜನ್ಮೇಪಿ ಮರೆಯುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚೇ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ—ಏನದು ?

ತಾತ—‘ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ, ಒಂದು ಕಷ್ಟೆ ಹೊಸಲು ದಾಟಿ ಬಂದೈತೆ ಬುದ್ಧಿ—

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ—ಸುವ್ಮನೆ ಮಲಗಿ; ನಾವೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತೀವೆ—

ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ—ಏನು ಕಳ್ಳೇ ?

ತಾತ—ಪಾಪ, ಎಳೇಮಗು.

ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ—ಅವನನ್ನೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ ?

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ—ವೈಕೈ ಬರೆಹಾಕಿ—

ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಳ್ಳ ಕಿಮಕ್ ಕಮಕ್ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಸುವ್ಮನೇ ಮುದುಕನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ತಾತ—ಅವೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಿಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ, ನಾನೇಳ್ತೀನಿ, ಅವನ್ನ ಅಜೆ ದನದ ಕೊಟ್ಟೇಗೆ ಎಳೆಕೊಂಡು ಓಗಿ—

ತಾತಯ್ಯ ನಾನು ಇಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಎಳೆಕೊಂಡು ಹೊರಟೆವು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಲಾಂದ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಉರುಳಿಸಿದೆವು. ತಾತಯ್ಯನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೋಲನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪೀಪಾ ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ—ಬುದ್ಧಿ, ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ಇತ್ತಕ್ಕ ಜರಿಗಿಸಿ, ಇದ ರೊಳಗೆ ಗುಂಡಿನ ಮದ್ದಿದೆ ಎಂದ.

ತಾತ - ಬುದ್ಧಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತೀತರಲೆ?

ನಾನು—ಬೇಡ, ತಾತಯ್ಯ.

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ — ಸುಮ್ಮನೆ ತಗೊಂಬಾ ರಾಮೂ, ನಡಿ.

ನಾನು ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ತಂದೆ. ಅದನ್ನು ಪೀಪಾಯಿ ಯಲ್ಲಟ್ಟಿದ್ದೂ ಆಯಿತು; ಆ ಪೀಪಾಯಿ ಕಳ್ಳನಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟದ್ದೂ ಆಯಿತು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಜೆಹೋದೆವು. ಬತ್ತಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ಗಜ ಈಜೆವರಿವಿಗೂ ಬಂದತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬತ್ತಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚು ಎಂದಳು. ಮೈಕೈಯೆಲ್ಲಾ ನಡುಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಯತ್ನ ವಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ಪಿಶಾಚಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದೇ ಮೇಲು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಒಂದು ಕಡ್ಡಿ ಗೀಚಿದೆ. ಹೆಚ್ಚುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಅದು ಹಾಂಹೋಯಿತು. ಎರಡನೆಯ ಸಲ ಹಚ್ಚಿದೆ. ಬತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಾ ಬಂತು. ಇನ್ನೇನು ಈಗಲೋ ಆಗಲೋ 'ಥಂ' ಎನ್ನುತ್ತೆ ಅನ್ನುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಕಳ್ಳ ಈಜೆಗೆ ಹಾರಿ ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಲ್ಲಿ ಓಡಿದ. ಇನ್ನೇನು ಮದ್ದು ಸಿಡಿಯುತ್ತೆಂದು ಕಾದಿರ್ದೆವು ಎನೂ ಇಲ್ಲ-ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಕಾದುಕಾದು ಸಾಕಾಗಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆವು. ಪೀಪಾಯಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಾತಯ್ಯ ಕೂತಿದ್ದ, ಪೀಪಾಯಿ ಒಳಗೆ ನೋಡಿದೆವು ಎನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತಾತಯ್ಯನ ದುರದುರ ನೋಡಿದಳು. ತಾತಯ್ಯ ಮೆಲ್ಲನೆ 'ಆಯಿತು ತಾಯಿ, ಇನ್ನೇನೆಂದಾ ನವ ಎಂದ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನು ಮಾತನಾಡದೆ, ಕಿವಿಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೂ ಕೇಳದಹಾಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟಳು. ನಾನೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಲಾಂದ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ, ತಾತಯ್ಯನೂ ಬಂದ.

ವಾರನೆಯದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ತಾತಯ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದೆ—

‘ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ?’

‘ಆ ಬಡ್ಡೀ ಹೈದ ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗ ಬುದ್ಧಿ.

ಈಗಲೂ ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಇದನ್ನು ಆಗಾಗ ನೆನಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ
ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಗೌರೀನಲಯ ಸುದ್ರಾಯ, ಅರಳೇವೇಳಿ, ಜಿಂಗಳೂರು ಸಿ.ಟಿ.

ಹುರಿಯೋ, ಮಾರಿಯೋ!

‘ನಮ್ಮ ರಾಮಾಚಾರ್ಯ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ!’

‘ಇಲ್ಲ—ಆವರಾರು?’

‘ಓಹೋ ಸರಿ, ನೀನು ಹೊಸಬ.’

ನಮ್ಮ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮಾಚಾರ್ಯನು ನೋಡದೇ ಇದ್ದವರೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಹುಟ್ಟಿದೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡೋರು, ಬೆಳೆಯೋಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕೋರು. ಅವರ ಗುಣಕಥನ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದೋರೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಮಾಚಾರ್ಯಂದರೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯೋಷ್ಟು ಸಮಾಚಾರ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಇವರ ಗುಣಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ನಾಲ್ಕು ಬಾಯುಳ್ಳ ಆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದಲ್ಲಿ, ವಾನವನಾದ ನನ್ನ ಕೈಲಾ ದೀತೆ! ಆದಾಗ್ಗೂ ಅವರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಕುತೂಹಲ.

ಅವರಿಗೆ ನೆರೆಹೊರೆಯವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಂಬಿಕೆ! ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಗೋಡೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಇಟಕೆಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಹಾಕಿಸಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಇಟಕೆಗೂ ಸುಣ್ಣದಿಂದ ನಾಮ ಹಚ್ಚುತ್ತ ಬಂದರು. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಇಟಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಸಾಗಿಸಿದರೆ ಈ ನಾಮದ ಗುರ್ತಿನಿಂದ ಹಿಡಿಯಬಹುದೆಂದು—
ಆಪ್ಣೆ !

ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಕಳ್ಳರೆಂದಲ್ಲ, ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಇಟಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸೋಣವೆಂದು ಒಂದು ವೇಳೆ ತೆಗೆದು ಕೆವೆಂಡರೆ ಈ ಇಟಕೆ ನಮ್ಮದೇ? ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗುರ್ತುರಬೇಕಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ !

ಇಷ್ಟು ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಬಹಳವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನನಗೇನೋ—ಆವರು ಮೂರನೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ತೋರುತ್ತೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಸೀತಮ್ಮ; ಆಕೆ ಏನೂ ತಿಳಿದವಳಲ್ಲ; ಯಾರಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ 'ಬನ್ನಿ; ನಿಮ್ಮ ನೇಲಿ ಏನಡಿ?' ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಸೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ; "ರೆಸಿಡೆಂಟಾಫೀಸಿನಲ್ಲೆ!" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತು ಸತ್ತಳು. ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ಮಗುವು ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದು. ಇನ್ನು ಅವನಿಗಾದ ಗತಿ ಕೇಳಬೇಕೇ ?

ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಗಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹೆಸರು ಸುಂದರಮ್ಮ. ಸುಂದರವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರೋ ಏನೋ! ಮುಖದಲ್ಲಿ ರಾವನಾಯಣವೆಲ್ಲಾ ಬರೆದಿತ್ತು. ಇವಳೂ ಬಂದೋಳು ಹಾಗೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ; ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತು ಸತ್ತಳು.

ಮೂರನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಇವರಿಬ್ಬರಿಗಿಂತಲೂ ವಾಸಿ. ರೂಪವಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆ, ರೂಪವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆ, ಎಂಬಂತಾಗಿ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪೇರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು, ರಾವನಾಚಾರ್ಯ ಮೂರುವರ್ಷ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಕ್ಸ್ಟೆನ್ಷನ್ (Extension)

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಸಂಗತಿ: ಮನೆಬಿಟ್ಟ ಕಛೇರಿ; ಕಛೇರಿಬಿಟ್ಟ ಮನೆ. ರಾವಣಾಚಾರ್ಯನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡರೆ 'ಇಷ್ಟೇ ಹೊತ್ತಾಗಿದೆ' ಎಂದೆಲ್ಲರೂ ಹೇಳೋ ಹಾಗಿತ್ತು.

ಮನುಷ್ಯ, ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿಗ, ಯಾರಾದರೂ ನೆಂಟರು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ 'ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು, ಮೈ ಕೆಳ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ನಾನು ಊಟಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬರೀಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತನು ಕಛೇರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಬುದ್ಧಿ ಬೇಕಾದ ಹಾಗಿತ್ತು. ಮನೆ ಬಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದೊಡ್ಡ ಸೇಟಿ ಚೌಕದವರಿಗೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಬರೋರು ಆ ಮೇಲೆ,

“ಎನೋ, ಎಷ್ಟು ಬಾಡಿಗೆ?”

“ಎಂಟಾಣೆ ಮಾಮೂಲು ಸ್ವಾಮಿ.”

“ಆಯಿತಾಯಿತು. ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು ಮೂರಾಣೆ; ಬರುತ್ತೀಯೋ ಇಲ್ಲವೋ?”

“ಇಲ್ಲಬುದ್ಧಿ—ಇಲ್ಲೇ ಇಳೀರಿ.”

“ಇಗೋ (ಇಳಿದು)—‘ತಗೋ’ ಒಂದಾಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಎನ್ರೀ, ಒಂದಾಣೆ, ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ... ಕಾಫಿ.....”

“ತಗೋಬೋ ಹಾಗಿದೆ ತಗೋ—ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಿಡು.”

“ಬೇಡಿ, ಬಡಿ ಸ್ವಾಮಿ—ಕೊಡೋದೇವರು ಹ್ಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೊಡ್ತಾನೆ. ನಿಮ್ಮಂಥವರನ್ನ ಗಾಡೀಲಿ ಕುಂಡಿಸಿದ್ದೇ ತಪ್ಪು.”

ಆ ಒಂದಾಣೆಯೂ ಮಿಕ್ಕಿತು! ಒಂದೂವರೆ ಎರಡಾಣೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮತ್ತೆತ್ತೊಂದು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಛೇರಿಯನ್ನು ಸೇರುವುದು.

ಮನೆಗೆ ಸಾವಾನು ತರುವಾಗಲೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಮೊಸರಿನವರನ್ನು ಕೂಗಿ ದೊಡ್ಡ ಪಂಚಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರುನಾಲ್ಕು ಶೇರು ಮೊಸರನ್ನು ಅಳಿಸುವುದು; ಶೇರಿಗೆ ಆರುಕಾಸಿನಂತೆ ಕೊಡುವುದು! ಮುಂದಾಗುವುದು ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ; ನಿನ್ನ ಮೊಸರು ನೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋಗೆನ್ನುವುದು! ಎಷ್ಟುಬಗ್ಗಿಸಿದರೂ ಅಷ್ಟು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದೇ ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸಲ ನಾಲ್ಕು ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರನ್ನು ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದರೆ, ಒಂದೆರಡು ದಿನಕ್ಕೆ ಮಜ್ಜೆಗೆಯಾಯಿತು.

ನಗದು ವ್ಯಾಪಾರವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ‘ನಾವೇನು ಸ್ಥಳವಂದಿಗ ರಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂತ ನಮಗೆ ಸಾಲಾಕೊಡ್ತಾರೆ.’ ಸಂಬಂಧ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯಾಲುಪಾಲು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಮಿಕ್ಕಿದ್ದರಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾ ನಡಿಯಬೇಕು. ಸಾಲದ ಅಂಗಡಿಯೋರು ಬಂದರೆ ‘ಏನು ಮಾಡಲಯ್ಯ, ನಿನಗಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೆ; ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ, ಮನೆಗೆ ಆಡ್ಡಿಕೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬಹಳ ಖರ್ಚಯ್ಯ, ಈ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿಕೋ; ಇವತ್ತಲ್ಲ, ನಾಳೆಕೊಡ್ತೇನೆ.’

“ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಹೆಂಡತೀಗೆ ಒಡವೆ ಮಾಡ್ನಿದರೆ ನಾವು ಕಾಯಬೇಕೇನು?”

‘ಛೇ, ಛೇ, ಹುಚ್ಚಪ್ಪ. ಅವಳೆಲ್ಲಾದರೂ ಕೇಳಿಯಾಳೋ—
ನೀನಿನ್ನೂ ಮಗು ಹೆಂಡತಿ ವಿಚಾರ ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತು! ನಿಮ್ಮ
ದಣೀಗೆ ಹೇಳು, ಅಂಗಡೀಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಹೇಳೋಣೆ—ಇಗೋ
ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು, ಸಾಲ್ಕು ಐದು-ಉ-ಇದನ್ನು ಕೊಡು.’

ಸಕ್ಕದ ಮನೆ ಶ್ರೀಕಂಠ—ಕಂಠೀಗೂ, ರಾಮಾಚಾರ್ಯಗೂ
ಬಹಳ ಸ್ನೇಹ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕಂಠೀನ—‘ಎಲ್ಲೋ ಕಂಠೀ, ರಾಮಾ
ಚಾರ್ಯ ಅಂಗೀ ವಿಚಾರ ಹೇಳೋ ಎಂಬೋದು! ಅವನಿಗೂ ಆದರ
ವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಬಹಳ ಕುತೂಹಲ!

‘ರಾಮಾಚಾರ್ಯ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಧೊರೆಗಳು ಕೇಳಿದರಂತೆ.’

‘ಯಾಕೊ?’

‘ಅದು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ಸುಡೋದಿಲ್ಲ; ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ
ದರೆ ನೆನೆಯೋದಿಲ್ಲ!’

‘ಭಲಾಪ್ಪ!’

‘ಒಗೆದರೆ ಬಟ್ಟೆ ಬೇಗ ಹೋಗುತ್ತೆಂದು ಆಚಾರ್ಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ
ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಸಂಜೆ ಆಚಾರ್ಯಗೆ ನೊದಲನೇ ಮಾವ
ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟದ್ದು. ಒಳ್ಳೆ ಮಗುಟದ ಬಣ್ಣ ಬಂದಿದೆ.
ಸಂಜೆಯನ್ನು ಮಗುಟ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆ
ಯಿರಿ. ರಾಮಾಚಾರ್ಯ ಕರಗ—’

ಕಂಠೀ ಆಚಾರ್ಯಗೆ ‘ಕರಗ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ
ನೆಂದರೆ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಆಚಾರ್ಯ ಬರುವಾಗ ದಡದಡನೆ ಓಡುತ್ತಾ

ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೆಂಡತಿ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ ಹೊರತು ಅಚಾರ್ಯನಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೇ ಕರಗ ಬಂದಹಾಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ 'ಎಂದು ಕಂಠಿ ಆಗಾಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇದರಿಂದ ಅಚಾರ್ಯನೂ ಕಂಠಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರೇಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಂಗಳವಾರ ಒಳ್ಳೇ ರಾಹುಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಚಾರ್ಯ ಕಛೇರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು! ದಡದಡನೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹುರಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಂಚಾಂಗವು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಈ ಹುರಿ ಆ ಪಂಚಾಂಗಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಗೋಡೆಗೆ ತಗಲುವಂತೆ ಬಹಳ ಉಪಯೋಗವೆಂದು ತೋರಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಬೊಗ್ಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಗ್ರಹಚಾರ ಎದುರಿಗೆ ಕಂಠಿ ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕೇ? ಏನೋ ಬಂತೆಂದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ದೇನೋ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇನ್ನೇನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ ಎಂಬುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ—'ಅವರೇ ಅವರೇ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರು' ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅಚಾರ್ಯ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದರು. ಎರಡು ಗಜಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸಿನವನೂ, ಆತನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನೂ, ಕಂಠಿಯೂ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅಚಾರ್ಯ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಪೋಲೀ—'ಸ್ವಾಮಿ, ಕೊಡಿ.'

ರಾ—'ಏನಯ್ಯಾ, ನಾನೇನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.'

ಕಂಠಿ—'ನಾನು ನೋಡಿದೆ; ಇವನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು.'

ವತ್ತೊಬ್ಬ—‘ಸ್ವಾಮಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ—ಐದು ಐದು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟುಗಳು ಸ್ವಾಮಿ—ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮಿ; ನಾನು ಬಡವ.’

ರಾ—‘ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ, ನಾನು ನೋಡಲಿಲ್ಲವು; ನಾನು ಈ ಹುರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ—ಆಪ್ಪೆ.’

ಕಂಠಿ—‘ಅಲ್ಲ; ಅಲ್ಲ; ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳೇ. ಇವನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.’

ಪೋ—‘ನಡೀರಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಸ್ಪೇಷ್‌ಗೆ ಬನ್ನಿ.’

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು. ಕಂಠಿಯಾದರೋ—‘ಕರಗ ಪೋಲೀಸಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೋ’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದನು. ಹುಡುಗರಾದರೋ ‘ಕಂಠೀ-ಕರಗ ಕರ್ಗ-ಕರ್ಗ-ಕರ್ಗ’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಸ್ಪೇಷ್‌ವರಿವಿಗೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

ಪೋಲೀಸಿನವನು ಆಚಾರ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದಫೇ ದಾರನ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟನು. ದಫೇದಾರನು ಕುರ್ಜಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ‘ಎನ್ರಿ’ ಎಂದನು. ಅವನಿಗಾದರೂ ಆಚಾರ್ಯ ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ದಸರ ಇನಾಮನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೋಪ-ಇದೇ ತಕ್ಕ ಸಮಯ!

ಪೋ—‘ಸ್ವಾಮಿ, ಇವರೇ ತಗೊಂಡರೆಂದು ಈ ಹುಡುಗ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ’

ದಫೇ—‘ಎನ್ನೆಗೊಂಡಿದ್ದು? ಎನ್ರಿ?’

ಮತ್ತೊಬ್ಬ—‘ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಬಡವ. ದಾರಿಲಿ ಬರ್ರ ನನ್ನ ಪಾಕೆಟ್ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು ಆದರಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿತ್ತು; ಎಲ್ಲಾ ಐದೈದು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟುಗಳು ಸ್ವಾಮಿ’

ಕಂಠಿ—‘ಸಾ ನೋಡಿದೆ ಇವರೇ ತಗೊಂಡರು. ಅಲ್ಲೇ ಒಡಾ ಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು’

ಪೋ—‘ಹೌದು, ಇವರೇನೋ ಅಲ್ಲೇ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತ ಇದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು.’

ರಾ—‘ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ದಫೆ—‘ಮತ್ತೇತಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಿರಿ?’

ರಾ—‘ಈ ಹುರಿ ಬಿದ್ದಿತು. ನನಗನುಕೂಲ, ಅಂಕ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ.’

ಕಂಠಿ—‘ಆಮೇಲೂ ಅಲ್ಲೇ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ಕೇಳಿ.’

ದಫೆ—‘ಹೌದೇನಿ?’

ರಾ—‘ಏನೂ ತಿಳಿಯದು, ಈ ಹುರಿ ಮಾತ್ರ ತಗೊಂಡೆ.’

ಮತ್ತೊಬ್ಬ—‘ದೇವ್ರಾ ಏನಾದರೂವಾಡಿ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಬಡವ’

ದಫೆ—‘ಏನಿ, ನಿಜ ಹೇಳಿ.’

ರಾ—‘ಸುಳ್ಳು ಹೇಳೋನೇನು?’

ದಫೇ—‘ದುಡ್ಡೆಂದರೆ ನೀವೇನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡ್ತೀರಿ. ತಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಚನ್ನಾ ಗಿಲ್ಲ-ನೀವು ದೊಡ್ಡೋರು. ನೀವೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ?’

ರಾ—‘ಇಲ್ಲವಯ್ಯ, ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.’

ದಫೇ—‘ನನಗೇನು ಸ್ವಾಮಿ—ನಾನಂತೂ ಈ ಕೇಸು ತಗೋ ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟ ನೋಡಿ.’

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಸ್ಪೇಷಲ್ ಒಳಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದು ‘ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ಇದಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷಿತು’ ಎಂದನು. ದಫೇದಾರನು ತಿರುಗಿ ನೋಡಲು ಹುಡುಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾಕೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಕಂಠಿಯು ‘ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ಶ್ರೀಪಾದೂ?’ ಎಂದನು. ಶ್ರೀಪಾದೂ ‘ಅಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ! ಎಂದುತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ದಫೇದಾರನು ಪಾಕೆಟ್ಟನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ‘ಇದೇನಯ್ಯ ನಿಂದು!’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ‘ನಂದಿದ್ದಹಾಗೇ ಇದೆ’ ಎಂದನು. ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿ ದರು. ಐದೈದು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟುಗಳು ಒಟ್ಟು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದವು.

ದಫೇ—‘ಸರಿ, ಸ್ವಾಮಿ, ಹೋಗಬಹುದು. ಲೋ ಹುಡುಗ ನಿನಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ತಾಳು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತೀಯಾ?’

ಕಂಠೀ—‘ಇಲ್ಲೇ-ನಾನು ನೋಡಿದೆನ್ರೀ-ನಿಮ್ಮ ಪೋಲೀಸಿನವ ನನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣವೇ ಬಿಸಾಕಿರಬಹುದು ರೀ—’

ರಾಮಾಚಾರ್ಯ, ಒಳ್ಳೆಯ ನರ ಮುಖ ನೋಡಿ ಎದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಕಂಠಿಯಾದರೋ ‘ಕರಗನ್ನ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದರು.’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಬೀದಿಬೀದಿ ತಿರುಗಲಾ ರಂಭಿಸಿದನು.

ಗೊಣಗುಟ್ಟೋ ಗೋವಿಂದ.

ಗೋವಿಂದರಾಯನನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿದ್ದರೇನು ? ಅಯ್ಯೋ
ಪಾಪ, ನೋಡೋದೆಲ್ಲ! ಈಗ್ಗೆ ಐನೂರು ವರ್ಷದ ಮುಂಚೆ ಅವನು
ಹಂಪೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಹಂಪೆ ಕಾಣಿರ! ನೋಡೋಕ್ಕಳ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೋರು — 'ಹಂಪೆಗೆ ಹೋಗೋಕಿಂತ
ಕೊಂಪೆಲಿರೋದು ಮೇಲು' ಅಂತಾರೆ.

ಹುಕ್ಕರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ವಿಜಯನಗರದ ರಾಜಧಾನಿ.
ಆಗ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಡಗರ. ಅದೇನು ಮಹಾ ಮನೆಗಳು !
ಅದೇನು ಜನ! ಅದೇನು ಓಡಾಟ! ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೂ, ನರ್ತಕರೂ
ಎಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೇ.

ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದ ಧಾರೋಜಾ ಹೂ ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು
ಬಡವನಾಗಿದ್ದರೂ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಒಂದು ರೋಜಾ ಹೂವಾದ
ರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ನಮ್ಮ ಗೋವಿಂದ
ರಾಯನಿಗೂ ರೋಜಾ ಹೂ ಕಂಡರೆ ಪ್ರಾಣ.

ವಜ್ರ, ವೈಢ್ಯಾರ್ಯ, ಪುಷ್ಯರಾಗ ಇವೆಲ್ಲಾನಾರೋ ಅಂಗಡಿಗಳ
ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಡಿಗಳು, ಆ ಅಲಂಕಾರ, ಎಂದು
ಬಸಲ್ಲೇ ಅರಮನೆ ಕೈಸಾಲೆ, ಧೋರಿಯೋ ಸಾಯನ ಮಂತ್ರಿಯೋ
ಯಾರಾದರೂ ಬೀದಿಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗೋವಾಗ ಆ ಜನರ ಸಂತೋಷ
ಇನೆಲ್ಲಾ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕಣ್ಣೆದ್ದರೂ ಸಾಲದು.

ಹುಕ್ಕರಾಯ ಧೋರೆ, ಸಾಯನ ಮಂತ್ರಿ, ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇನ್ನೂ ಬೇಕೆ! ಆದರೂ ಗೋವಿಂದರಾಯರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಮ್ಮತ.

ಎಷ್ಟಾದರೂ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರೋದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯೋದು ಕಷ್ಟ. ಎದುರಿಗೆ ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿದರೆ ಇರೋ ಸಂಗತಿ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಹೆದರಿಕೆ. ಬೇರೆಯೋರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಗೋದು ಕಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ಹುಕ್ಕರಾಯ ಆಗಾಗ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೇಗೋ ಪದ್ಧತಿ.

ನಮ್ಮ ಗೋವಿಂದರಾಯರು ಗೊಣಗುಟ್ಟೋದು ವಿಪರೀತ. ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ ಯಾರನ್ನ ನೋಡಲಿ, ಗೊಣಗುಟ್ಟುತೀರೋದೇ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನಡುಬಾರಿಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವರನ್ನು ಇವರನ್ನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆಯೋದು, ಅವರೆದುರಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಗೊಣಗುಟ್ಟೋದು ಎನ್ನೂ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ—ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ! ಆಕಾಶವೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆ ನೀಲಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಬದುಕೋ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಎಂಬೋದು. ಹೀಗೆ ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯನ ಮಂತ್ರಿ ಜೋಡೀ ಕುದುರೆ ಸಾರ್ವಾಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ. ಇದು ನಮ್ಮ ಗೋವಿಂದರಾಯರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾಹೀಗೆ ದುಡ್ಡು ಸುರಿದರೆ ದೇಶ ಉದ್ಧಾರ ಆಗೋದಂತಾನೆ ಹೇಗೆ! ಹೇಳೋರಿಲ್ಲ, ಕೇಳೋರಿಲ್ಲ. ಗೊಪಾಲಪುನ ಮದುವೆ! ಧೋರೆಗಂತೂ ಯಾರಾದರೂ ಒಂದು ಬಾಯಿ ಬಡಿಯೋಣಾಗೆ ವಾತನಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಅವರ ಸಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೇನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋದೇ! ಹೀಗೆ ಗಾಡೀಲಿ ಕೂತು ಸುಖವಾಗಿ ತಿರುಗೋ ಕೆಲಸ ನಾನಾಡಲಾರನೆ! ನಿರ್ವಾಕವಿಲ್ಲದ ಮಂತ್ರಿ ಕೆಲಸ?

ವಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಅರಮನೆಯಿಂದ ಗೋವಿಂದರಾಯರಿಗೆ ಔತನ ಬಂತು. ರಾಯರಿಗೆ ಪರಮಾನಂದ 'ನಮ್ಮೆಜಮಾನ್ಯ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ಎನೋಮ್ಮ! ಧೋರೆಗಳು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದ್ದರು.' ಎಂದು ರಾಯರ ಪತ್ನಿ ಊರೆಲ್ಲಾ ಸಾರಿಬಿಟ್ಟು ಬಂದಳು.

ಗೋವಿಂದರಾಯರು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಧೋರೆಗಳ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ರಾಯರು ಧೋರೆಗಳ ಮುಖ ನೋಡಿದರು. ಎದೆ 'ಢಂ' ಎಂತು. ಕೈಕಾಲು ಬದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಇವರು ಹಿಂದಿನ ದಿನ 'ಲೆಕ್ಚರ್ (Lecture)' ಹೋಡೀತಿದ್ದಾಗ, ಎದುರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಗೋಸಾಯಿ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೂ ಧೋರೆಗಳ ಮುಖಕ್ಕೂ ಹೋಲಿಕೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಗೋವಿಂದರಾಯರ ತುಟಿ, ಗಂಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಒಣಗಿಸೋಯ್ದು. 'ಮಹಾರಾಜ' ಎನ್ನೋದು ಮಹಾ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು.

“ಎನೂ ಭಯ ಪಡಬೇಡಿ. ನಾನೇನು ಹುಲಿಯಲ್ಲ!”

ಗೋವಿಂದರಾಯರಿಗೋ 'ಎಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಮಹಾರಾಜ' ಎಂದು ಮೂಗುಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಗಣೇಶನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವಹಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಯ ಸರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅರಮನೆ ಮುಂದೆ 'ನಾಲಗ' ಕೇಳಿತು.

“ಅದೇನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರಿಸಿ?”

ನಮ್ಮ—ರಾಯರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಸಿರಾಡೋ ಹಾಗಾಯಿತು, ಆಜೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದರು.

“ಮಹಾರಾಜ, ಮದುವೆ.”

“ಯಾರದು?”

“ಕೇಳಿಲ್ಲ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ. ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತೇನೆ.”

ಹೋಗಿ ಬಂದದ್ದಾಯಿತು. “ವರ್ತಕ ನಾಗವರ್ಮನ ಮಗಳಿಗಂತೆ.”

“ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು?”

“ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸಿಲ್ಲ—ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ.”

ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು, “ವರ್ತಕ ಸುಬ್ಬ ವರ್ಮನ ಮಗನಿಗಂತೆ—ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ.”

“ಎಲ್ಲಿ?”

“ತಿಳಿಯದು, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ.”

ಪುನಃ ಆಜೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದು, ರಾಯರು, ‘ದೊಡ್ಡ ಚೌಕದಲ್ಲಿರುವ ನಾಗವರ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ.’ ಎಂದರು.

“ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಗಳು?”

“ನಾನು ವಿಚಾರಿಸಿಲ್ಲ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ. ಪುನಃ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ, ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಬೇಕು.”

“ಬೇಡ, ಹೀಗೆ ಬನ್ನಿ.”

ಗೋವಿಂದರಾಯರಿಗೆ ಧೋರೆಗಳು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬಂದು ಆಸನವನ ಲಂಕರಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಾಯನಮಂತ್ರಿಗಳ ಸವಾರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಧೋರೆಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಧೋರೆಗಳು ಅದನ್ನೂ ಇದನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಾ, “ಆಜಿ ಗದ್ದಲದ ವಿಚಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ” ಎಂದರು.

“ಆಗಬಹುದು, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ”

ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೊರಟರು; ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ, ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ‘ವರ್ತಕ ನಾಗವರ್ಮನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ— ಎಂದರು.

“ಎಲ್ಲಿ?”

“ನಾಗವರ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ”

“ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು?”

“ವರ್ತಕ ಸುಬ್ಬವರ್ಮನ ಮಗ ಕೃಷ್ಣವರ್ಮನಿಗೆ, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ.”

“ಲಗ್ನ ವೆಷ್ಪೆಹೊತ್ತಿಗೆ?”

“ಸುವಾರು ಹನ್ನೆರಡಕ್ಕಿಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ... ತುಲಾಲಗ್ನ ದಲ್ಲಿ.”

“ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಗಳು?”

“ನರನಿಗೆ ಮಾವನು ಹತ್ತುಸಾವಿರ ವರಹಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನಂತೆ. ಕನ್ಯೆಗೆ ಸುಬ್ಬವರ್ಮನು ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾನಂತೆ, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ”

“ಹೀಗೆ ಕೂಡಿ”

ರಾಜರು ಗೋವಿಂದರಾಯರ ಕಡೆಗೆ, ತಿರುಗಿ “ಇದೇ ನಿನಗೂ ಮಂತ್ರಿಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಇಂಕಹ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾದರೆ, ಇನ್ನು ರಾಜ್ಯ ವಿಚಾರ ತತ್ವಂಥವರವೇ ನಿಂತರೆ, ರಾಜ್ಯಭಾರಕ್ರಮ ಹೇಗಾಗಬೇಕು! ಇನ್ನು ಮೇಲಾದರೂ ಗೊಣಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಬಿಡು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ರಾಯರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಅಂದಿನಿಂದಾಚೆಗೆ ಗೋವಿಂದರಾಯನು ಬೀದಿಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಚೌಕ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಯಾರಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ಅವತ್ತು ‘ನನಗದೇನು ಮೊಂಕು ಬೊಡಿದಿತ್ತೋ! ಆಸ್ತು ತಿಳಿಲಿಲ್ಲವೆ! ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟ. ಎಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಮೊಂಕು ನನಗೆ ಅವತ್ತೇ ಬರಬೇಕೆ!’ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಸಿದ್ದನಬಸವ.

ತಿಮ್ಮ—“ಸಿದ್ಧೇನಂತಾನೆ ನೋಡ್ಲೇ.”

ರಾಮ—“ಎನಣ್ಣ—”

ತಿಮ್ಮ—“ಅಲ್ಲಲೆ-ಬಸ್ವ ಅತ್ತು ಗಾಡಿನಾದ್ರೂ ಎಳೆದು
ಆಕತ್ಯತಂತೆ !

ಈರ—“ಎನೋಣ್ಣ-ಎಂಗಿರೋದೋ-ಬಸ್ವ-”

ಸಿದ್ದ—“ನನ್ನ ಬಸ್ವನಿಗೊಂದು ಎಚ್ಚೇ ಅಂತೀನಿ! ವೊನ್ನೆ
ಸಂತ್ಯಾಗ-ಎನಪ್ರಮಣ್ಣ, ನೀಕಾಣ್ಯಾ? ಇರ್ದಿ ಜಿಡ್ಲೇ, ಅದರ ಮೇಗೆ
ನಂದು ನೂರು ರೂವಾಯಿದ್ತೀನಿ.”

ಸಿದ್ದ ಬಸವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕಿದ್ದ. ಅವನಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿದ್ದದ್ದು
ಒಂದೇ ಜೊತೆ. ಒಕ್ಕಲತನವೆಲ್ಲಾ ಅದರಲ್ಲೇ ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ.
ಅದರ ಮೈಕಿ ಇವನಿಗೆ ಬಸವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಣ. ಆ ಊರು ಸುತ್ತ
ಮುತ್ತ ಇನ್ನೆಲ್ಲೇ ಅಂಥಾದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಅಂದರು-ಅದು
ಸಿದ್ದನ ಕೈಗುಣ ಅಂತ; ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು-ಹೋರಿಜಾತೀನೇ ಅಂಥಾ
ದ್ದು; ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಅವನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕುತ್ತಾನೆ, ಅದಕ್ಕೇ
ಹಾಗಿರೋದು; ತನಗೆ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೂ ಅವಕ್ಕೇ ಮೊದಲು
ಹುಲ್ಲು ಹುರುಳಿ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ.— ಹೀಗೇ, ಒದ್ದೊಬ್ಬರೂ ಅವರಿಗೆ
ತೋಚಿದಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಸವನ ಸಮಾನ
ಎತ್ತೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೇ ಎನಹ ದೇರೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದಾಗ, ಸಿದ್ಧ ಅದರ ಮೇಲೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದು ಸೆಚ್ಚೇ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ತಿಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನಿರೋ ಕಾಗುತ್ತೇ? ಅವನೂ ನೂರಟ್ಟ. ಸರಿ. ನಾಲ್ಕಾರು ಜನ ಸೇರಿದರು. ಆಗಲೇ ಬಸವನ್ನು ತರಿಸಿ ಗಾಡಿಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟೋದಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧರ ವಾಯಿತು. ಬೋರ ಬಸವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇದು ವ್ಯಕ್ತಾಯಿತು. ಎಲ್ಲೆಯೋರಲ್ಲ ಅಮಾವರ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಹತ್ತು ಗಾಡಿ ಸೇರಿಸಿದರು; ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬಿಗಿದುಕಟ್ಟಿ ಬಸವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದರು. ಗೌಡ ಕುಂಜಪ್ಪ ಬಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ದುಪಟೀನ ಎಡಭುಜದಮೇಲೆ ಎಗರ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆಗಾಗ 'ಲೇ- ಟ್ರ-ಸುಮ್ಮಿರೋ' ಎಂದು ಉಸ್ತಾತ್ತರತಗೋತ ನಿಂತಿದ್ದ. ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧವಾದಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧ ಬಾರುಕೋಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮುಂದೆ ಸಂತ ಎಲ್ಲರೂ (ಉ-ಬಿಡಿ,ಬಿಡಿ) ಎಂದರು. ಸಿದ್ಧ, 'ಲೇ-' ಎಂದು ಬಾರುಕೋಲಿನಿಂದ ಬಸವನ ಬೆನ್ನು ಮೇಲೊಂದು ಬಿಟ್ಟ. ಒಳ್ಳೇ ಮಾಲೀಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ ಕುದರೆ ಬೆನ್ನದ್ದ ಹಾಗಿದ್ದ ದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗೀರು ಬಿತ್ತು. ಬಸವ 'ಬ್ಬು' ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಬಿಟ್ಟ; ಬಸವ ಕದಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಟ್ಟ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಕೂಡ ಇಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಬನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ದುರದುರ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರು. ಸಿದ್ಧ ಬಾರುಕೋಲಿನಿಂದ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬಾರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟ. ಮೈಯಲ್ಲಾ ಗಾಯವಾಯಿತು; ಆದರೂ ಬಸವ ಅಡ್ಡಾಡಲಿಲ್ಲ.

ತಿಮ್ಮನಿಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಬಂತು. ಸಿದ್ಧ ಬಸವನ್ನು ಬೈಯುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬೋರ ಬಸವನ್ನು ತಂದು ಕೂಟ್ಟಿಗೇಲಿ

ಕಟ್ಟಿ ಅದರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಕುಲ್ಲುಹಾಕಿ ಹೋದ. ಸಾಯಂ ಕಾಲವಾಯಿತು. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದನಕರು ಎಲ್ಲಾ ಬಂತು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಿ ಊಟ ಆದಮೇಲೆ ಆ ಕೊಟ್ಟಿಗೇಲೇ ಬಂದು ಮಲಗಿದ.

ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನೂರು ವರಹ ಹೋದದ್ದು, ಹಾಗೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದ. ಬಲಗಡೆ ಏನೋ 'ಸರಸ' ಎಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ ಕಠಿ ಎತ್ತು, ಬಸವನ ವೈ ಎಲ್ಲಾ ನಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಸೋರಿಸುತ್ತಾ. ಆಗಾಗ ಬಸವನ ಕತ್ತನ್ನೆ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಸವರು ತ್ತಿತ್ತು. ನೋಡುತ್ತಾ ಹಾಗೆಯೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ. ಯಾರೋ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು.

“ಅಲ್ಲೋಬಸವ—ಹೀಗೆ ಮಾಡೋದೇನೋ?”

“ನಂದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಬಾರುಗೋಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆ ದರೆ ಹೆಗಾಗುತ್ತೋ—ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದ, ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ?”

“ಹೊಡೆದರೇನೋ? ನಿನಗೆ ನೋವಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬೋದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಯಜಮಾನ ಹೊಡೀತಾನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

“ಅದಕ್ಕೇ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಈಕೆಲಸವಾಡಿದೆ.”

“ಅನ್ಯಾಯ—ಇಷ್ಟುದಿನ ಸಾಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಂದೇಟು ಹಾಕಿದರೇನು

“ನನ್ನೊ ಬ್ಬನನ್ನೇ ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ರಸೂ ಎಲ್ಲಾರೂ ಹೀಗೇ ಹೊಡೀತಾರೆ ಇದ್ದದ್ದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೇಲೇ ಸ್ವಲ್ಪವಾಸ; ಅಷ್ಟು

ಹೊಡಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ಗೋಳಿ
 ಟ್ಟರೂ, ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಅಪರಿಗೆ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಈ
 ಉಪಾಯವಾಡಿದೆ ”

“ನೀನೇನೋ ಮಾಡಿದೆ. ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯೋದು
 ಹೇಗೆ?”

“ಇರಲಿ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಜೂಜು ಕಟ್ಟಲಿ, ಹತ್ತಿಲ್ಲ
 ಇಪ್ಪತ್ತುಗಾಡಿ ಎಳೆದುಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಹೊಡೆದರೆ ನನಗೆ ನೋವಾ
 ಗುತ್ತೆ ನಾನೆಳೆಯೋದೇಯಿಲ್ಲ. ’

“ಇಷ್ಟೇಕೆ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಯಜಮಾನನೇ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಸೆವರೋಕೆ
 ಮೈನೋಡಿ ಅವನೇ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಹೋದ
 ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಬರೋಹಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು.”

“ಅದಕ್ಕೇನು, ಈ ಸಲ ಇನ್ನೂರು .. ‘ಬಾಜಿ’ ಇಡಲಿ”

“ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕೋಳಿಕೂಗೋಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೋರನು ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು
 ಎದ್ದು ಹುಲ್ಲು ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಬಂದು, ಎಲ್ಲಾ ಪಶುಗಳ ಮುಂದೇನೂ
 ಹಾಕಿದ ಮೂಲೇಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಹಸು ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ,
 ಆಜೆ ಹೊರಟ ಕಾಲ ಆಜೆಗೆ ಇಡೋದರೊಳಗಾಗಿ, ಬಾಗಿಲಿನ
 ಹತ್ತಿರ ಕಟ್ಟಿದ ಕರು. ಕಾಲನ್ನು ನಾಕಿತು. ಬೋರ ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು
 ನೋಡಿ, ‘ಆಲೆ-ಲೆ-ಬಾ’ ಎನ್ನುತ್ತ, ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ
 ಬಿಟ್ಟುಹೋದ.

ಎಳುಗಂಟೆ ಸಮಯ. ಹಿಮ ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ
 ಇಂಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿದ್ದ ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ.
 ಎದುರಿಗೆ ಬೋರ, ನನಗೇನೋ ಅಂಗೆ ಕೇಳಿತು - ಅದೇಗಿರೋದೋ-

ಸಿದ್ದ —“ಬಿಡ್ಲೆ, ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಉಂಟು—ಬಸ್ಸು ಮಾತಾಡೋದು ಅಂದರೇನಂತೀನಿ!”

ಬೋಧ —“ಅದೆಂಗಿರೋದೋ ಎನೋ, ಈ ಸಾರ್ತಿ ಕಟ್ಟೋ ಡೋತಂಕ ನಂಗೇನೋ ಅಂಗಂಗೇ.”

ಸಿದ್ದ —“ಅದೇನ್ಮತೆಯೋ ಎನೋ ಕಾಣೋ—”

ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊರ ಹೊರಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರೋ ಪದ್ಧತಿ. ಅವತ್ತೂ ಸೇರಿದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಅಗಿಯುತ್ತಾ ಮಾತಾಡಲೂ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು.

ತಿಮ್ಮ —“ಅಲ್ಪಲೇ ಬಸ್ಸು ಒಳ್ಳೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು!”

ಈರ —“ಎತ್ತೇನು ಕಮ್ಮಾ ಅಂತೀರ—ಅದೇನೋ ಅಂಗಾಗ್ಗಿಡಿತು.

ತಿಮ್ಮ —“ಇಲ್ಲವ್ವ! ಬಿಡ ಅತ್ತಾಗೆ—ಎನ್ನಹಾ, ಅತ್ತುಗಾಡಿ ಎಳಿದಾಕೋಕೆ ಸಾನ್ಮಾನ್ಯಾವಾ, ಎನ್ನಾಮಣ್ಣಿ?”

ರಾಮ —“ಬಿಡ್ಲೆ ? ಎತ್ತಾಗಿನಮಾತು — ಅತ್ತು ಇಲ್ಲ ಇಪ್ಪತ್ತು ಯಿಲ್ಲ—ಸೋಜಿಗಾವ ಸಿದ್ದನಮಾತು ಬಿಡಂದರೆ.”

ತಿಮ್ಮ —“ಇಲ್ಲೇ ಅವನಲ್ಲ—ಎನ್ನಿದ್ದಪ್ಪ”

ಸಿದ್ದ —“ಮಾತ್ಯಾಕೊ—ಎನೋ ಅಂಗಾಯ್ತು ಈಗೊ ಒಂದು ಕೈ ಅಂತೀನಿ”

ರಾಮ —“ಎದ್ದಪ್ಪ, ಭೀಮ—ಇಗೊಸೈ ಎಳೆದ್ದಾಕ್ಪಿಡಿ, ಇನ್ನೂರಲ್ಲ ಮುನ್ನೂರು ಮಡಗಿಬಿಡ್ತೀನಿ—ಬಿಡ್ಲೆ”

ಈರ —“ಕಟ್ಟಿ ಬಿಡ್ಲೆ—ಅದೆಂಗಾಗ್ತೋ ನೋಡೇಬಿಡೋಣ. ಬಸ್ಸು ತೆಗೆದು ಹಾಕೋದಾ.”

ತಿಮ್ಮ—“ತೆಗದು ಹಾಕೋದಾ?—ಮುಂದೆ ಜೋಳದ ಕಡ್ಡಿ ಹಾಕಿದರೆ ಒಂದು ಬಂಡಿಯಾದರೂ ಬೊಡತೈತೆ. ಅತ್ತು ಗಾಡಿ ಎಳೆದ್ದಾಕಿಬಿಡ್ಲಿ—ನಾನೈಳಿದಕ್ಕಿ ಕೊಡ್ತಿನಿ”

ಬೋರ—(ಸಿದ್ದನಕಿವಿಯಲ್ಲಿ) “ಒಳ್ಳೇಸಮಯ-ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ಒಂದು ಕೈ—

ಸಿದ್ದ—“ಎಳೆದರೆ ಎನ್ನೊಡ್ಡೀಲೆ—ಅದೂ ಒಂದು ಮಾತೇ ಅಂತಿನಿ,

ತಿಮ್ಮ—“ಎಳೆದರೆ ನಾನೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ—ಮುನ್ನೂರಾದರೂ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡ್ತೇವೇಳೋ.”

ಸಿದ್ದ—“ಇವತ್ತು ಬಸವನ ತಾಕತ್ತು ಬೈಲಿಗೆ ಬರೈತೆ.

ಹಿಂದಿನದಿನ ವಾಡಿದಂತೆ ಹತ್ತು ಗಾಡಿಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಒಂದು, ಬುದರ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು ಮುಂದೆ ಹಾಕಿದ ಒಂಟಿತ್ತಿನ ಗಾಡೀಗೆ ಬಸವನ್ನ ಕಟ್ಟಿದರು ಎಲಾ ಅಣಿಯಾಯಿತು. ಬೋರ ಒಂದಷ್ಟು ಬೆಲ್ಲ ಹುರುಳಿ ಸೇರಿಸಿ, ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ತುಂಬ ತಂದು ಬಸವನಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಬೆನ್ನು ಸವರಿದ. ಸಿದ್ದ, ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹತ್ತಿ, ಬಸವನ ಬೆನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ‘ಬಸ್ವ-ನಡಿಯೋಲೆ’ ಎಂದು ಹಗ್ಗು ಎಳೆದ. ಬಸವ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಂಟೆ ಮಾಡದೆ ನಡಿಯೋದಿಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿತು. ‘ಓಡಲೇ-ಕ್ರೈಕ್ರೈ’ ಎಂದು ಬಾರಮುಟ್ಟಿ, ಓರ್ರೇಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿದ. ಓಡೋದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಆ ಊರುಮತ್ತಲೂ ತಿರಿಗಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸಿದ್ದನಿಗೆ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬಂತು; ಬೋರನಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ದುಪಟಿ.

ಅದೃಷ್ಟ.

ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗಾಗಿ ನಾರ. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ನೇಪಲ್ ಪಟ್ಟಣ. ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಡೊಡ್ಡವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾದರೂ. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಡಳಿತದಿಂದ ನನಗಿದ್ದ ಸಂಸತ್ತಿಲ್ಲವೂ ನಾನು ನಾನು ಗುತ್ತ ಬಂತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿಯಿಲ್ಲ ದೊಡ್ಡಮಗನ ಪಾಲೇ. ನಾನಾ ದರೋ ಕಿರಿಯವ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮಾತೇ ಮಾತು. ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿಯು ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಇದ ರಿಂದಲೇ ಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಕೇಡಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕಮಗುವಾದಾಗ ನಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಸಂಗೀತವೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯು ಕಾಲವಾಗುತ್ತಲೇ ನನ್ನ ಗತಿಯು ಅತಿ ಹೇಯವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮುಂಗೋಪ ಕೇಳುವರಾರು! ಬಡವನ ಕೋಪ ದವಡೆಗೆ ಮೃತ್ಯು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಮಠ (Church) ಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು.

ನಮ್ಮ ಕಂದೆಗೂ ನನಗೂ ಅಷ್ಟಷ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅತನ ಜಬು ರುದಸ್ತು. ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಇದ್ದು ಹಾಗೆಯೇ ಇರೋಣ. ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಾಡಲಿ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತಾಡಲಿ ಒಂದೇ ಧ್ವನಿ. ಆತ ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಕೆದರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತೇ ವಿನಹ ಪ್ರೀತಿಯಷ್ಟಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗಾಗಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ, ನನ್ನನ್ನೂ ಮೂಲೆಗೆ ಒತ್ತಿ ಕೂಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನಲ್ಲಾ, ಎಂಬುವ ರೋಷ ಬೇರೆ

ನನ್ನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೇ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನು ಸನ್ಯಾಸನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದ. ಆತನ ಕೈಕೆಳಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಸನ್ಯಾಸಿ (Monks) ಗಳ ಪಾಡೇನೆಂದು ಹೇಳಲಿ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿನ ಮನೋಹರವಾದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿ, ಒಂದು ಕತ್ತಲ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು, ತಮ್ಮವೈಗೆಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅಷ್ಟು ಮೋಕ್ಷ ತಮಗೆ ಸಿಗುತ್ತೆಂಬ ಮತದಿಂದ ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲೇ ಆಶಕ್ತರಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕೆಟ್ಟಿತು. ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಈ ಕೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ತಳ್ಳಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಸರ್ವಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ನಾಸ್ತಿಕನಾದೆ; ಯಾರನ್ನು ಕಂಡರೂ ದ್ವೇಷವೇ. ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪ್ರೀತಿಯವೆಂದು ಸಾರಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದವಾಗೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ದ್ವೇಷ ಸೂಯೆಗಳೇ ಕಾಣಬರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದಾಗ್ಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅತ್ಯುತ್ತಮನಾದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿವ್ವ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬಾತನು ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಲೂ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚತುರನಾಗಿದ್ದ. ಆತನೊಡನೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಓಡಾಡುತ್ತಾ, ನನಗೂ ಅದರ ವಿಚಾರ ಸ್ವಲ್ಪವುಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು. ಇದೊಂದು ವಿಚಾರಬಿಟ್ಟರೆ, ಮಿಸ್ಕಿದುದೆಲ್ಲಾ, ನನ್ನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆ. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದುದಿನ ನೇಸಲ್ನ ಪಟ್ಟಣದೊಳಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿ

ಬಂತು. ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನು ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ (Monk) ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನನಗೆ ಈಗ ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿಯು ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಮಠವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಲುಗಂಟಿಯೊಳಗಾಗಿ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯು ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಪುನಃ ಮಠದೊಳಕ್ಕೆ ಬರಕೂಡವಂದು ನಿರ್ಧರಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ನ್ಯಾಪಾರಮಾಡಲು ಒಂದು ಅಂಗಡಿ ಬಳಿನಂತಾಗ, ನಾನು ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ದೂರಿ ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಹೇಳಿದೆ.

ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಓಡಿರಬಹುದು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿರಲಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗುರು ಸಿಗೇಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ, ನಾನು ಬಿಟ್ಟು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಅಗಿದ್ದಾಗೂ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಅವರಿವರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿದ್ದವರು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಿದೇನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವರು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೆ. ಆತನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾಯಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಆಳನ್ನು ನೋಡಿದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ಕುಂಟು ಕುರ.ಡರಿಗೆ ಅನ್ನಹಾಕಲು ಒಪ್ಪುವಂತೆ, ನಾನು ಆಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಅನುವುತಿಯನ್ನಿತ್ತ. ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದರೂ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಕಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಈಗ ಅವನೇ ವಹಿಸಿದ್ದನಾಗಿ, ಏನೋ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ, ಹೋಗಲಿ ಇದ್ದುಬಿಡಲಿ,

ಎಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡನಾಡಿದ. ನನಗೆ ವ.ನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯಾದರೂ ಸರಿಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತೆ.

ಬರುತ್ತ ಬರುತ್ತ ತೊಂದರೆಗಳೇ ಬಹಳನಾದವು. ಸೇವಕರೂ ಸಹ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು. ಅದರೊಳಗಾಗಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೇವಲ ಅಪ್ಪಸೇವಕನಾದ ಕಳಕನಂತೂ ನನ್ನನ್ನು ಶುಕುಗಿಂತಲೂ ಕಡೆಯಾಗಿ ಭಾವಿಸುತ್ತ, ತಾನೇ ನನಗಿಂತ ಡೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೆಂಬುವುದನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಕುಜೇಷ್ಟಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಸುಮಾರು ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು, ನನ್ನ ಮೈಕೈಯಲ್ಲಾ ಉರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೇ ಒಂದುದಿನ ಕಳಕನು ನನ್ನ ಕೋಣೆಯೊಳಕ್ಕೆ, ನಾಥಹೊಡೆಯನ ನೀರನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟನು, ನನಗೆ ಕೋಪಬಂತು

“ಇಂತಹ ನೀರೇನಯ್ಯಾ, ನನಗೆ ತಂದಿಡುವುದು ?”

“ಬೇರೆ ನೀರಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೈತೊಳಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅನೀರನ್ನು ನಿಮಗಾಗಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆ.”

“ಬೇರೇನೀರಿಲ್ಲ, ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರೇ ಇಲ್ಲವೆ?”

“ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರೂ ಇದೆ, ಹಗ್ಗಕೊಡಗಲೂ ಇವೆ. ಈ ನೀರು ನಿಮಗೆ ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ತಾವೇ ಒಳ್ಳೇನೀರನ್ನು ಸೇದಿಕೋ ಬಹುದಲ್ಲ !”

“ಆಗಲೀನಯ್ಯಾ, ಹಾಗೇಮಾಡ್ತೇನೆ.”

“ಅಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಿಂದಿದ್ದು ಹೇಗೆ ಜೀರ್ಣನಾಗಬೇಕು?”

ನನಗೆ ತಡೆಯಲಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು, ರಫ್ತು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹಾಕಿದೆ. ಕಳಕ ಕೆಳಗುರುಳಿದ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೇವಕನೊಬ್ಬನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಏವಾರು ನಿಮಿಷ ಶೈಶೋಪಚಾರವಾದ ಮೇಲೆ ಕಳಕಪ್ಪು ಮೇಲ ಕೈದ್ದ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ನನ್ನನ್ನು ದುರದುರ ನೋಡಿದರೆ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರುಬಂದು, ನಾನು ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಮಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿಕೂತೆ. ಆವೇ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೊನೆದಿನವೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಆರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬ ರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಲಾಯನ ಸೂಕ್ತವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

೨.

ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿರುವವರೆಗೂ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಕೂಲವೇ. ಒಳ್ಳೇ ತಿಂಡಿ, ಊಟ, ಉಪಚಾರ. ನಾನು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಡಿ ಹೋದ ಒಂದು ವಾರದವರೆಗೂ, ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸುಖವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಪ್ರಸಂಚವೆಲ್ಲವೂ ಸುಖಮಯವೆಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಎಂಟನೆಯ ದಿನ ನನ್ನ ಜೋಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ ನನ್ನ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಸಾಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೊದಲಾಯಿತು ನನಗೆ ಯೋಚನೆಗೆ. ಅಲ್ಲಿಇಲ್ಲೆ ತಿರುಗಿದೆ, ಕಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರಯಾರನ್ನೋ ಕೇಳಿದೆ ಎನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನನ್ನ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಠವನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೆ, ಅವನು

ನೋಡಿದರೂ ನೋಡದ ಹಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದ. ಇದರಲ್ಲೇನೂ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು; ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಶೆರೆ ಹಾಕಿ ಬಿಡುವರೆಂದು ಸಮುದ್ರತೀರಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆ ರಾತ್ರಿಯೇ ಜಿನೋವ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಒಂದು ಹಡಗನ್ನು ಕಂಡೆ. ಯಾವ ಪಟ್ಟಣವಾದರೆ ನನಗೇನು? ಮುಖ್ಯ ಈ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೊಂದೆಂದು ಆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳೊಳಗಾಗಿ ಜಿನೋವ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಂತೆ.

ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಅಲ್ಲಿನ ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ಗುಡಿಗಳನ್ನೂ, ಮನೋರಂಜಕವಾದ ಉದ್ಯಾನಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಮನಸಾರ ಸಂತೋಷವಹಿ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆ ಹಾಳುಮಠದ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ತಂದೆಗೆ ನನ್ನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳನ್ನುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ವಾಯನಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದು! ಈ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂಜೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ರಮ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಗಳೂ ಬೀದಿಗಳೂ ಎಲ್ಲವೂ ವಾಯವಾದವು. ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಚನೆಯೇ ಯೋಚನೆ.

ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಗಾರನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಅಣಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ಆದರ್ಶೇರ್ಪಡಿಸಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ನಿಂತು ಉಸ್ತುವಾರಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೊಡನೆಯೇ ಆ ಚಿತ್ರ

ವನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನ ಆವಸ್ಥೆಯು ಬ್ಲವೂ ವಾಯುನಾಯಿತು. ಸೋಬಗನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಸ್ಥಂಭೀಭೂತನಾಗಿ ನಿಂತೆ. “ಮುಖ ? ಎಷ್ಟು ರಮ್ಯವಾಗಿದೆ !”

“ಅಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಸ್ಥಳವಾವುದು?”

“ಇಂತಹ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ಆ ಕಲಾಪ್ರವೀಣ ಬಹುದು ! ಆಮುಖದ ತೇಜಸ್ಸು ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಬಂದಂ

“ಅಯ್ಯಾ ಇಲ್ಲಿನೋಡು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಪು ಹೊಸಬನಾಗಿ ಕಾಣ ತ್ತಿ, ನಿನ್ನ ದೇಶವಾವುದು?”

“ನಾನು ನೇಪ್ಪಿನನನ. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ಬಂದೆ. ಇಂತಹ ರಮ ವಾದ ಚಿತ್ರ.....”

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಂದೆ ?”

“ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಮನೆ ಮಠಗಳಾವು ಇಲ್ಲ”

“ಮಗೂ, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಚಿತ್ರ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ನಾಗಿರುವನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವೆಯಾ?”

“ನೀನು ಯಾರು ?”

“ನಾನೇ ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆದವನು. ನಾನು ನಾಗುತ್ತ ಬಂದೆ. ನನಗೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ.....”

“ಓಹೋ, ಆಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲಿ. ನನ್ನ ಜನ್ಮ ನಾಯಿತು.”

ಆತನಿಗೆ ನನ್ನ ತಾತನಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆತನನ್ನು ತಾತನೆಂದು ಕರೆಯಲು ವೊದಲು ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದು ವರ್ಷವನ್ನು ವುದರೊಳಗಾಗಿ ನಾವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಾತ ವೊಮ್ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಇರಲಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಾಣವಾಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡ. ಬುನರು. ಅವಳನ್ನು ನನ್ನಂತೆಯೇ ಅವಳ ತಂದೆಯು ಬೇರೆಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನೆಂದು ತೋರುತ್ತೆ. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ತೇಜಸ್ವಿದ್ವಾಗ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತುವೆತಾಯಿಗಳಿಂದ ಪ್ರೋಪಿತಳಾದವಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನನ್ನನ್ನೆ ಬಿಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಸೇರಿತು. ಇದನ್ನೇ ನೋಡಿ ತಾತ, “ಮಗೂ, ಇವಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೀನೇ ಬರೆಯುವಿಯೇನೋ?” ಎಂದನು.

ನಾನು ಮೆಲ್ಲನೆ “ನಿಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯಿತ್ತಲ್ಲಿ” ಎಂದೆ.

“ಅನುಮತಿ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ?”

ನನ್ನ ಮುಖವು ಜೋಲು ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾತ ನಿಂತೆಂದನು. ಮಗೂ, ಇವಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ರಮ್ಯವಾಗಿ ರಚಿಸಲು ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಶಕ್ತನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರಕ್ಕೆಯಿಂದಲೂ ಆಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ ವೊದಲು ಮಾಡು.”

ವೊದಲು ಮಾಡಿದ್ದೂ ಆಯಿತು, ಕೊನೆಗಂಡಿತು. ಕೊನೆಯ ದಿನ ಆಕೆಯ ಮಗ್ಗಲಲ್ಲಿ ಕೂತು ಆಕೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಕ್ತದ ಹನಿಯೂ ಆಕೆಯ ಹೆಸರನ್ನೇ

ಹೇಳುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಕ್ಕು ಕೂಗಿದರೂ
 “ಬಯಾನ್ಯಾ” “ಬಯಾನ್ಯಾ!” ಎಂದು ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು.
 ಇನ್ನೊಂದು ವಾರದೊಳಗಾಗಿ ಚಿತ್ರಪಠವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ.
 ಆಕೆ ಬಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ
 ಗಳೂ ಕೂಡ ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡಬಹುದೆಂದು ಅಂದು
 ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೂತೆ. ಮಾರನೆಯದಿನ ತನ್ನ ಕೈಚೀಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
 ನೆಂಬ ನೆಪದಿಂದ ಬಯಾನ್ಯಾ ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಳು.
 ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. ಅವಳ
 ಹತ್ತಿರ ಕೂತು ಅವಳನ್ನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದೆ. “ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ
 ಯಾಗುವೆಯಾ, ನನ್ನ ರಮಣಿ?” ಗಂಭೀರ ಸ್ವರದಿಂದ ನುಡಿದಳು
 “ಅದಕ್ಕೆ ಆತಂಕವೇನೂ ಕೂಡ.”

“ನಾನು ಬಹಳ ಬಡವ. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದಲ್ಲದೆ ನಿನಗೆ
 ನಾನು ಮತ್ತಾವುದನ್ನೂ ಕೊಡಲಾರೆ.”

“ನಾನೂ ಸಹ ಹಾಗೇ. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದಲ್ಲವೆ, ನಾನೇ
 ನನ್ನೂ ತರಲಾರೆ”

“ಸ್ವರ್ಗವೇ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು, ಒಂದು ಗಂಟಿಕಾಲ ನಾನು
 ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ನನಗೆ ಭಾವನೆ. ಆದರೆ ದಾದಿ ಬಂದು
 ಕೂಗುತ್ತಲೇ ಬಯಾನ್ಯಾಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಪ್ರಿಯ, ಬಹಳ
 ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ತಾತ ಏನನ್ನು ವನೋ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ.
 ನಾಳೆ ಇದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ.”

“ಆಗಲಿ ಬಯಾನ್ಯಾ, ನೀನಿಲ್ಲಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬರುವವರೆಗೂ, ನನಗೆ
 ನೆಮ್ಮದಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು

ದೇನೆ. ಪ್ರಿಯೆ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯನ್ನಾಗಿ ಇಂದು ನೀನು ಮಾಡಿರುವೆ!’

ಅಂದಿನ ಅಧರಾವ್ಯತಪಾನವನ್ನು ನೆನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನಂಥ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದೆನಿಸುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿದಾಚೆಗೆ ನನಗೆ ಕವಿದು ಕೊಂಡ ಅಧಕಾರವನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಮೈ ಕೈಯೆಲ್ಲಾ ನಡುಗುತ್ತದೆ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಮೇಜನ ಮೇಲಿದ್ದ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ವನ್ನೇ ಓದುತ್ತಾ ಹಬಾತ್ತಾಗಿ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನು ಸತ್ತ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ನೋಡಿದೆ ನನಗೇನೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಬೇಡವೆ? ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಯಿತು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತಾತನ ವಾತನಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು, ಹೋಗಿ ತಾತನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಿಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಶದನಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ತಾತನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷನಾಯಿತು. “ಮಗೂ, ಮೊದಲು ಹೊರಡು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯು ಹೀಗಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನೀನಿಲ್ಲರುವುದು ಬಹಳ ತಪ್ಪು. ಆತನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಿ ಪ್ರೀತಿಸದಿರಲಿ, ಆತನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ತರುವಾಯ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಭಾರವು ನಿನ್ನದೇ.”

“ತಾತ, ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಹೋಗಲೊಲ್ಲೆ, ಪರದೇಶಿಯಾಗಿ, ಬೀದಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದೇ! ನೀನು ಬರುವೆಯಾದರೆ ಹೋಗುವೆನು.”

ಹೊಡೆದಾಟವು ಬಹಳವಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ತಾತನನ್ನೂ ಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಜಬುರುದಸ್ತು ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನನ್ನು ನೆಯ್ಯೇ ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಗಂಭೀರದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ, ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಲಾರಂಭಿಸಿತು. ನನಗೆ ತಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಆತು ಯಲ್ಲ ಕುಳಿತು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ, ತಾತನನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡಿಸಿದೆ. ತಾತನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಸ್ತಲಾಘವನಿಃ ಮಗನಿಗೆ ಸ್ಥಳ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಿ ಆಯಿತು. ಒಂದು ಪಕ್ಷದಪರ್ಯಂತ ತಂದೆ ಬ ಅನಂತರ ಬಯಾನ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟೆ. ಜಿನೋವ ಬಂದೆ. ಅವಳ ಮನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಯ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಃದುಕನೊಬ್ಬನು ಸತ್ತನೆಂತಲೂ ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳು ಮಾಯನಾದಳೆಂತಲೂ

ನಿರಾಶನಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಯ ದರೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುವೆನೆಂದು ಭರವಸೆಯಿಂದ, ಅವಳ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಒಂದುವಾರ ರೊಳಗಾಗಿ ನನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿನೇ ಅವಳೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಬಂದಳು. ಹುಚ್ಚು ಹಿ ತೋರಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅವಳ

ಕಲು ಹೊರಟೆ. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿದ್ದಾ ಯಿತು. ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಕೊನೆಯಸಲ ಅವಳಿದ್ದ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕಾದರೂ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣವೆಂದು, ಪುನಃ ಜೀನೋವ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದೆ.

ಹಡಗಿನಿಂದ ಇಳಿದು ದೊಡ್ಡಬೀದಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜನರಗುಂಪು ಕಾಣಿಸಿತು. ಹತ್ತಿರಬಂದು ನೋಡಲಾಗಿ, ಆ ಗುಂಪಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮೇಲುಗಡೆ ಎಂನೆಯ ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗಡಿಯಾರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಕಂಬಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತೂಗಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ದೃಷ್ಟಿಸಿನೋಡಲು ಹೆಂಗ ಸೆಂದು ತೋರಿತು. ಏಣಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಂದುಹಾಕಿದರು. ಕೆಳಗಡೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವಳು ಬಿದ್ದರೂ ಘಾಯವಾಗದಂತೆ ಹಗ್ಗದ ಜಲ್ಲ ಡಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ನಾನೂ ಹೋಗಿ ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಮೇಲಿನಿಂದ ಹೆಂಗಸು ಬಿದ್ದಳು. ಮುಖಕಾಣಿಸಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟೆ. ಅವರು ಇವರು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಂದು, ಪಕ್ಕದಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮಂಚದಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದೆ. ಮುಖವನ್ನೆಲ್ಲೋ ನೋಡಿದಹಾ ಗಿತ್ತು. ಪುನಃ ನೋಡಿದೆ-ಅವಳೇ, ನನ್ನ ಬಯಾನಾಳು. ಶೈತ್ಯೋಪ ಚಾರಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಯಿಂದ ಅದುಮಿಕೊಂಡಳು.

“ಬಯಾನು”

“ಮುಟ್ಟಿಬೇಡ. ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿ”.

“ನನ್ನ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ ’

“ಮೇಲುಗಡೆ, ಆರನೆಯ ಮಹಡಿ.”

ನಾನು ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬನು ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟ. ನಾನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೆ. ಬಯಗನ್ನಾ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರುಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ,

“ಈಕನು ನನ್ನ ಗಂಡ ಎಂದಳು,” ನಾನು ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿ ಆತನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ.”

ಚರ್ಮ ದಪ್ಪ.

“ಈ ಸಿದ್ಧನು ಏನು ಮಾಡೋದು!”

“ಏನಾದರೂ ಪಾಡಬೇಕು, ರಾಯರೇ.”

‘ಏನು ಮಾಡೋದೋ, ಚರ್ಮ ದಪ್ಪ! ನಾನು ಬೇರೆ ಕಾಣೆ ಈಗ ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಹೇಳ್ತಾಯಿದ್ವೇನೆ-ರಿಪೋರ್ಟು ಬರಿಯೋದನ್ನ! ಮನ್ನೆಯಲ್ಲ ಈ ರಿಪೋರ್ಟು ಬರಿಯೋವಿಧ ಹೇಳ್ತಾನೇ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಅವನ ಸಂಗಡ ಹೊಡೆಕೊಂಡೆ. ಇವತ್ತು ತಿರುಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ-ನೋಡಿ!’

ರಾಯರು ಪ್ರೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು. ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರೋಲೀಸಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡವರನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡಲು ಇವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಇವರು ‘ಬೂಡ್ಲು’ ಕಟ್ಟೋದು ನೊದಲುಗೊಂಡು ರಿಪೋರ್ಟು ಬರಿಯೋವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಪೈಕಿ ಸಿದ್ಧನಂತಾ ಪುರುಷ ಹಿಂದೆ ಯಾನಾಗಲೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆಯೂ ಬರೋ ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಅವರ ಮತ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಏನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ?

‘ನಾ ಲಾಯಖಾ’ ಎಂದು ಕಳಿಸಿಬಿಡೋದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ವರ ಬೆಂಬಲ. ಅವನು ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಅಳು ಎಂದು ಅವರೇ ‘ರೆಕಮಂಡೇಷನ್’ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಾಗ, ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇವನನ್ನು ಆಜ್ಞೆ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿದೀತೆ! ಸಿದ್ಧನ ಎದೆ ಸುತ್ತಲತೆ ನಲವತ್ತು ಮೂರು

ಅಂಗುಲ. ವೈಕೃತಿಯಲ್ಲಾ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗಟ್ಟಿ. ತಲೆ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಚಿಕ್ಕದು: ಒಳಗಡೆ ಜೇಡೀ ಮಣ್ಣು, ಒಂದು ಹೆಂಡೆಯ ತುಂಬ. ನೀರುತುಂಬಿ 'ಎಲಾ ಸಿದ್ದ, ಇದನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾಕ್ಯಟ್ಟಿನವರೆಗೆ ಸಾಗಿಸೋ' ಎಂದರೆ, 'ಆಗಲಮ್ಮಣ್ಣಿ, ಎನ್ನಮದಾ, ಎನ್ನಮಾದ ಒಂದು ಮೈಲಿ ತಾನೆ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ರಿಪೋರ್ಟು ಬರೆಯೋದೇ — ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡವೊಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಹಾರೆ ನುಂಗು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಿತ್ತು.

ರಾಯರು ಇವನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿ ರಿಪೋರ್ಟು ಬರೆಯದಿದ್ದರು. "ಕನ್ನ ಹೆಂಡೆಯು ತ್ತಲಿರುವ ಕಳ್ಳರಿಬ್ಬರನ್ನು ಕಂಡಲ್ಲಿ ಎನು ಮಾಡುತ್ತಿ? ಇದಕ್ಕೆ ರಿಪೋರ್ಟು ಬರೆ." ಅನನೂ ಬರೆದಿದ್ದ 'ಕನ್ನ ಬಡೀತೀರೋ ಕಳ್ಳಬ್ರನ್ನ ಕಂಡಿ ಬಿಟ್ಟುನೆ ಬಗಿದಾಪ್ಪಿ ಇಡೀ ಕೊಂಡ'

ಇದನ್ನು ರಾಯರು ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಸ್ನೇಹಿತರು ನೋಡಿ, 'ಆಗಲಿ ರಾಯರೇ, ಎನೋ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಎನೋ ಟಿಂಪರರಿಗಿಂಪರರೇ—' ಎಂದರು.

'ಆಗಲಪ್ಪ—ಟಿಂಪರ್ ವರೇ ನೇ!'

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಸಿದ್ದ ಪೋಲೀಸಿನೋನಾದ. ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಗಲ್ಲಲಿ 'ಬೀಟಿ' ಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಅವನ ಸಂತೋಷವೇ ಸಂತೋಷ, ಆ ಕಾಕಿ ಬಟ್ಟಿ, ಆ ಪೋಷಾಕು ಎಷ್ಟಾವರ್ತಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರೂ ಸಾಲದು. ಜೊತೆಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ಬೂಡ್ಡು. ಇದೇನೋ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇತ್ತು ಎನ್ನಿ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಪಕ್ಕದ ಮನೇ ಅಣ್ಣೀಗೆ ಇದೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು! ಆದರೆ ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ

ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ — ಸರಿಯಾಗಿ ರಿಪೋರ್ಟು ಬರಿಯದೆಯಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಲ್ಲಾ, ಎಂಬುದು.

ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ. ಎಲ್ಲೋ 'ಟಕ್-ಟಕ್' ಶಬ್ದ. ಎನಿರಬಹುದು? ಪಕ್ಕದಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹಲ್ಲೇ ಶಬ್ದ. ಅಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ! ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. 'ಖರ್-ಖರ್' ಎಲ್ಲೋ ಎನೋ ನಡೀತಾಯಿದೆ. ನೋಡಬೇಕು.

ಸಿದ್ದ ಹೊರಟ. ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ. ಮುಂದು ಗಡೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದೆ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದ ಒಳಗಡೆ ಸಣ್ಣದೊಂದು ದೀಪ. ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು. ಇವನು ನೋಡೋದಕ್ಕೂ ಒಳಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆಯೋದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಹಾಗೇ ಒಂದೇ ಹುನ್ನರ್‌ನಲ್ಲೇ ಕಿಟಕಿ ಕನ್ನಡಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ದ ಒಳಗೆ ದೂರೇ ದೂರಿದ.

ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು; ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ಚಾಕು, ತೋರಿಸಿ, ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೆ ಇರಿಯುತ್ತೇನೆಂದ. ಸಿದ್ದನಿಗಿದೊಂದು ಲಕ್ಷ್ಯವೇ! ಹಿಂದೆ ರಾಯರು 'ಕಳಾಸಿ' ನಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು ಸಿದ್ದನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳೇನೂ ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿಕೊಂಡುನೋಡಿದ; ದೊಣ್ಣೆ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಓಹೋ ಜ್ಞಾನಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ತಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಏನು ಮಾಡೋದು?

'ಬಿಡಲೇ, ಮಗನೆ—'ಎಂದ; ಸಿದ್ದ ನುಗ್ಗಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ. ಕಳನ ಕೈಲಿದ್ದ ಚಾಕು ಇವನ ಎಡಗೈಗೆ ಚುಚ್ಚಿತು. ಸಿದ್ದನ

ತಲೆಯಿಂದ ಎಟುತೆಂದು ಕಳ್ಳನು ಕೆಳಗುರುಳಿದ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ದ ಬಿದ್ದ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ಚಮ್ಮಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶಿದ್ದನನ್ನ ಹೊಡೆಯಲು ಬಂದ. ಸಿದ್ದ ಕಾಲುಗಳು ಸಮ್ಮಂದವೆ! ಝಾಡಿಸಿ ಒಂದುವತ್ತ ಬಿತ್ತು. ಅದೂ ಪಕ್ಕೆಗೇ ಬೀಳಬೇಕೇ! ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಚನ್ನಾಗಿ ವೊದ್ದು, ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನ ಪಂಜೆಯನ್ನೇ ಹರಿದು ಸಿದ್ದ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ, ಮೂಟೆ ಗಳಂತೆ ಉರುಳಿಸಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೂತ. ಎಡಗೈ ರಕ್ತಮಯವಾಗಿ, ಎತ್ತಲು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದರೇನು—ರಿಪೋರ್ಟು ಬರೆಯಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ! ಜೇಬಿನಿಂದ 'ನೋಟು—ಬುಕ್ಕು' ತೆಗೆದು ಬರೆಯಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ. ಸೀಸದಕಡ್ಡಿ ನಾಲಿಗೆಗೆ ತಗುಲಿಸಿ, ತಗುಲಿಸಿ, ಬಾಯೆಲ್ಲಾ ಬಣ್ಣನಾಯಿತು. ಕಾಗದಕ್ಕೂ ಬೊಳದಿದ್ಡಾಯಿತು. “ಹಾ-ಆ!”—ಕೈನೋವಿಗಲ್ಲ; ರಿಪೋರ್ಟು ಹೊರಡದೇ ಇದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ.

ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಇವರು ಪೋಲೀಸರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಸಿದ್ದನೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ಎಡ ಭುಜದಿಂದ ರಕ್ತಹರಿದಿತ್ತು; ಕೈಲಿ ರಿಪೋರ್ಟಿತ್ತು.

“ಕಲ್ಪಿಬ್ಬನ್ನ ಕಂಡೀ, ಇಡೀಕೊಂಡಿ,”

ಕೌಸಿನಸರ

ರದೆ ಬಹಳ ಚತುರೆ. ಒಡವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವಂಥ ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಬಡವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಇದೇನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ; ಯಾರು ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬಾರದೋ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿಗೆ ಏನು ಬೇಡವೋ ಅದನ್ನು ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇವರು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಅದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಶಾರದೆಗೂ ಕೂಡ, ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದೆಂದೂ ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಇತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಡವೆಗಳು, ಶೀರೆಗಳು ಇವುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಬಹಳ ಆಸೆ. ಮೋಟಾರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಲೆಲ್ಲಾ 'ನಾನು ಯಾವಾಗ ಹೀಗೆ ಮೋಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳೋದು?' ಎಂದವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಗಂಡಹೆಂಡರು ಅನ್ಯೋನ್ಯನಾಗಿದ್ದರೂ ಶಾರದೆಗೆ ಬಡತನದ ಕೊರತೆಯೇ ಕೊರತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಅವಳ ಸಂಗಾತಿ ಸೀತೆಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಹಣವಂತನೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ. ಸೀತೆಯೇನೂ ಆಷ್ಟು ಚತುರೆಯಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಸೇರಿದನೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಲ್ಲ. ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಯಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶಾರದೆ ಗಂಡ ಗುರುರಾಯನಿಗೆ ಅತಾರಾ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತಿ ಕೆಲಸ, ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ. ಸಂಬಳ ಕೈಗೆ

బర్రోదక్కింత ముంజీయే అదక్కేరడరప్పు బుర్రాగిరుత్తిత్తు. మూవత్తు దినగళ కేనెగి సంబళిక్కే రుజు హాకువుదు, తేగేదు కేండు బరుత్తా దారియల్లి ఎల్లా ముగిసికేండు, బహళ ప్రయాసదింద మనే బాడిగేమట్టిగే లుళసికేండు బర్రోదు, ఇష్టరల్లిత్తు. అవర దోడ్వమ్మ అవర జోతేయల్లిల్లదిదరే మనే యల్లి కసా బళియోళిగే కేండు కేండువుదక్కే దుడ్డిరుత్తిరల్లిల్ల.

సీతేయ మనేగి హోగిబందాగల్లెల్లా అవళ అద్యష్ట వన్ను నోడి శారదేయు తన్న బడతనవన్ను నేనసికేండు అన్నా హారగళన్ను చిట్టు, అళుత్తిద్దళు. తానే ఆళబారదేందండు కేంళ్ళువళు; ఆదరే తడేయలారదప్పు దుఃఖ బరుత్తిత్తు. ఆత్త హోరకు సమాధాననాగుత్తిరల్లిల్ల. ఎల్లిగి హోగబేకాదరూ “అవరిద్ద హాగే ననగిదేయే? నానేనేంత అవరిగెల్లా ముఖ తోరిసలి?” ఎందాకేంళ్ళుత్తా అవళు సుమ్మనాగుత్తిద్దళు.

బందు దిన గురురాయను కళిరేయింద మనేగి బందు, టమాలన్ను తేగేదు గూటక్కే హాకి, అంగియన్ను బిచ్చుత్తా “ఎలే! నమ్మ రామూగి మదువేయంతే, లగ్నపత్రికే బందిదే” ఎందను.

“నమ్మ గౌరమ్మన మగనిగేను? యానాగ?”

“హౌదే! నాళి పంచమి లగ్న. నావు నాడిదోడో ఆజి నాడిదోడో హోగబేకా.”

“ఎను హోగబేకా—ఎనో?”

“ಯಾಕೇ?ರಾನೂ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂದರೇನೇ!”

‘ಅಲ್ಲ ಅಂದರೆ, ನನಗೊಂದು ತೀರೆಯಿಲ್ಲ! ಕುಪ್ಪಸವಿಲ್ಲ, ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ ನಾನು!’

“ನನಗೆ ಸಂಬಳ ಹೆಚ್ಚುನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿಂದು ಕೂಡ ಬರುವ ಹಾಗಿದೆ, ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಒಂದಿಪ್ಪತ್ತು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರಾಯಿತು.”

‘ಇನ್ನು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಏನ್ನಾಡ್ತೀರಿ?’

‘ಅದನ್ನು ಒಂದುಕಡೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನು ಏನತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಹಾಕಿ ಒಂದು ಬೈಸಿಕಲ್ ತೆಗೆಯೋಣ ಎಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ನಡೆದು ನಡೆದು ಸಾಕಾಗಿದೆ?’

‘ಹ್ಯಾಗೂ ನನಗೆ ಸೀರೆಯಿಲ್ಲ! ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮುಖ ತೋರಿ ಸೋಕೆ ನಾಚಿಕೆ.’

“ಹೋಗಲಿ, ಆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತೇನೇಳು.”

ಶಾರದೆಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಗುರುರಾಯನು ಗೊಣಗುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಶಾರದೆಯ ವಿಚಾರ ಅವನಿಗೂ ಜಿನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಇದೇನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. “ನಾನು ಅವಳಿಗಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರಿಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಡಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗುರುರಾಯನು ಸೀರೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಪೆಟಿಕಡೆ ಹೊರಟನು. ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೊಂಡದ್ದಾಯಿತು. ಶಾರದೆಯು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಧಡಕ್ಕನೆ ಕೂತು ಎದ್ದದ್ದೂ ಆಯಿತು. ದೊಡ್ಡಮ್ಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. “ಹೀಗೇ ಬರೋ ವರ್ಷವೂ ಒಂದುಡವ್ವಾ. ಲಕ್ಷಣವಾಗಿರೋಳಿಗೆ

ಒಂದು ಶೀರೆ ಸಾಕು; ವಕ್ರಗಳು ಎಷ್ಟುಟ್ಟಿರೇನು. ಎಷ್ಟು ಒಡವೆ
ಶಾಕಿಕೊಂಡರೂ ಅಷ್ಟೆ!” ಎಂದು ದೊಡ್ಡಮ್ಮನು ಅಶೀರ್ವಾದ
ಮಾಡಿದ್ದೂ ಆಯಿತು. ಶಾರದೆಯು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಳು
ಕತ್ತು ಬಹಳ ಬರೀದಾಗಿ ಕಂಡಿತು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ “ಅತ್ತೀದು
ಒಂದೊಡವೆ ಕೂಡ ಯಿಲ್ಲ,” ಎಂದಳು.

“ಅದಕ್ಕೇನೇ? ಪಕ್ಕದಮನೆ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಕೇಳು ನಾಲ್ಕು
ದಿನಸದಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರಲಿ — ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ.”

“ನಿಜ, ಅತ್ತೆ.”

ಶಾರದೆಗೆ ಇದು ಹೊಳದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾರನೆಯ ದಿನವೇ ಜಾನಕ
ಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಶಾರದೆಯು ಹೋದಳು. ತನ್ನ ಸುಖದುಃಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಜಾನ—ಅದಕ್ಕೇನೇ? ನನ್ನಲ್ಲಿರೋದು ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದರೂ
ತಗೋಮ್ಮ?”

ಶಾರ—“ಹೌದಮ್ಮ ಏನು ಮಾಡಲಿ! ವೈಕೈಯಲ್ಲಾ ಬರೀದು
ಹೀಗೋಗೋಕ್ಕ, ಅಲ್ಲವೇನಮ್ಮ ?”

ಜಾನಕಮ್ಮನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದಳು. ಎದುರಿಗೆ ಕಡಗ ಕಾಣಿಸಿತು.
ಶಾರದೆಯು ಅದನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ
ಇದ್ದಹಾಗೆ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜೋವಾಲೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು; ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು; ಜೋವಾಲೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿ
ಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಇವುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸು
ತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಥಳಥಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮುತ್ತಿನ ಸರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣ

ಸಿಕ್ಕು. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಮತ್ತೊಂದರಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿಹೋಗುತ್ತಾ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದಂತಾಯಿತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಜಾನಕಮ್ಮನು “ಈ ಬೆಂಡೋಲೆ ನೋಡೆ, ನೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ತಂದರು. ಅದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬದುಕಂತೆ ನೂರುರೂಪಾಯಿಗೆ ತಂದರು. ಈ ಕಾಸಿನ ಸರ ನೋಡು.” ಎಂದು ಎರಡನ್ನೂ ಶಾರದೆಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ಎಷ್ಟು ನೋಡಿದರೂ, ಇನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆನಿಸುತ್ತೆ.”

“ಶಾರದೆ, ನಿನಗೆಷ್ಟುಬೇಕೋ ತಗೋ. ನಾಲ್ಕುದಿನ; ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ—ಅದಕ್ಕೇನು! ಖರ್ಚು, ಸಧ್ಯ!”

“ಈ ಬೆಂಡೋಲೆ, ಕಾಸಿನಸರ ಇವೆರಡೂ ತಗೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಮ್ಮ.”

“ಸರಿ, ಅದಕ್ಕೇನು ಸಂಪತ್ತು. ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗು.”

ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತಾ, ಬೆಂಡೋಲೆಯನ್ನು ಶಾರದೆಯ ಕಿವಿಗಿಟ್ಟು, ಕಾಸಿನ ಸರವನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿ ಶಾರದೆಯನ್ನು ಜಾನಕಮ್ಮನು ಮನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಶಾರದೆಯ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ದಲ್ಲಿ ಅಣೆನಾಡಿದಳು. ಸಲಸಲಕ್ಕೂ, “ಅಯ್ಯೋ, ಇಂಥಾದ್ದು ಒಂದಾದರೂ ಇಲ್ಲವೆ — ಯಾವಾಗ ಇಂಥಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತೇನೋಕಾಣೆ.” ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕುದಿನಗಳವರೆಗೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ತನ್ನ ದೇವನ್ನು ತ್ತ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ರಾಮೂಗಿಂತಲೂ ಶಾರದೆಯೇ ಮದುವೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಷದಿಂದಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಮರಾಠೆ!-ನಡಿಯುವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ! ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗಾಡಿಗಳು, ಅವರಲ್ಲಿ ಶಾರದೆಗಂತೂ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವ. ಅವಳ ರೂಪಿಗೂ, ಲಾವಣ್ಯಕ್ಕೂ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಂಡೋಲೆಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತ 'ಎನು ಕಳೆ—ಒಳ್ಳೆ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆ ಕುಡುಗಿ? ಎನ್ನುತ್ತ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೂ, ಎನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ, ಅವಳ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಮುವಾದರೋ, 'ಶಾರದೆ ನೀಬಂದಿದ್ದೆ ಹೆಚ್ಚನ್ನು' ಎಂದುಪಚಾರ ಹೇಳುತ್ತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಚಾರ ಹೇಳುವಂತೆ ಶಾರದೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇದ್ದ ಎರಡು ದಿನಗಳು ಎರಡು ನಿಮಿಷಗಳಂತೆ ಕಳೆದು ಹೋದವು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಹಂತಿರಾಗಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಶಾರದೆಯು ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುತ್ತಾ, ಹಿಂದಿನ ಎರಡು ದಿನಗಳನ್ನು ನೆನೆಸುತ್ತಾ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು.

“ಎಲ್ಲೇ, ಗಾಡಿಯೋಸಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲೆ.”

“ಇಗೋ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಡುತ್ತೇನೆ.”

ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು, ಸರ ಶಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಕಿದಳು—ಅದು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ! ಮುಖ ಪೆಚ್ಚಾಯಿತು!

“ಎನೇ—”

“ಎನೂ ಇಲ್ಲ—ಕಾಸಿನ-ಸರ-ಇಲ್ಲ.”

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತೇ? ಗಾಡಿಯಲ್ಲೇನಾದರೂ...”

ಎನ್ನುತ್ತ ಗುರುರಾಯನು ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ನೋಡಿದನು. ಹಾಸಿದ ಜಮಖಾನೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಈಚೆಗೆ ತೆಗೆದು ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ಬಂದು ಆರಾಣೆ ಬಾಡಿಗೆ ಗಾಡಿಯವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

‘ದಾರಿಯಲ್ಲೇನಾದರೂ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತೋ—ನಾನು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್‌ವರವಿಗೂ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ.’

ಅದೂ ಆಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶಾರದೆಯು ಮಂಕು ಬಡದಂತೆ ಕೂತಳು. ಪೋಲಿಸಿನವರಿಗೆ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ರಾಮನೂಗೂ ‘ಟಿಲಿಗ್ರಾಫ್’ ಕೊಟ್ಟು ಗುರುರಾಯನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಗುರು—‘ಎನೇ, ಜಾನಕಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳು!—ಕೊಂಡಿ ಕಿತ್ತು ಹೋಗಿದೆ. ಈ ನಾರದೊಳಗಾಗಿ ಹಾಕಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು—’

ಶಾರದೆ—‘ಆಗಲಿ—’

ಶಾರದೆಯ ಧ್ವನಿಯು ಕುಗ್ಗಿ, ಅವಳೇ ಅದಳೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದರೋ ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು.

ಗುರುರಾಯನು ಅಂಗಡಿ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕಿ, ಕೊನೆಗೆ ಅದರಂತೆಯೇ ಇದ್ದ ಸರವೊಂದನ್ನು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡನು. ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯ ಬಂದಿತು. ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇನು? ಫಂಡಾಫೀಸಿಗೆ (Fund Office) ಹೋಗಿ ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರನ್ನು ಸಾಲಾ ತೆಗೆದು

ಕೊಂಡು, ಆ ಸರವನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದಿಟ್ಟನು. ಹೆಂಡತಿಯೋ ಮಾತನಾಡದೆ, ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅದನ್ನೂ ಬೆಂಡೋಲೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಳು. ಜಾನಕಮ್ಮನು ಅದನ್ನೂ ಇದನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಟ್ಟಳು. ಶಾರದೆಗಾದರೋ, ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾರವಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾಳೋ ಎಂದು ಭಯ! ಇವಳು ಅವೆರಡನ್ನೂ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ಶಾರದೆಗೆ ತಲೆಯಮೇಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆ ಇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡಿ ಶಾರದೆಯು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಅಂದಿನಿಂದಾಚೆಗೆ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆವರಿವಿಗೂ ಗುರುರಾಯನು ದುಡಿಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಮಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕು ಬರೆಯುತ್ತ, ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಮೈ ಪ್ರೋಷಣೆಯನ್ನೇ ಗಮನಿಸದೆ ಅನನು ಆ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಲೀನನಾಗಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಕೃಶನಾಗುತ್ತ ಬಂದನು. ಶಾರದೆಗಾದರೋ ಮನಸ್ಸೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಸಾ ಬಳಿಯುವಳನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ದೊಡ್ಡಮ್ಮನಾದರೋ ಎನನ್ನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ತನ್ನ ಕೈಲಾದರೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು; ಇಲ್ಲನಾದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶಾರದೆಯೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ಕೊರತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಶಾರದೆಯೂ ಕೂಡ ಕೃಶಳಾಗುತ್ತ ಬಂದಳು.

ಜಾನಕಮ್ಮನ ಗಂಡನನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದ್ದರು. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾ

ರೆಂದು ಗುರುರಾಯನು ಶಾರದೆಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಜಾನಕಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಲು ಶಾರದೆಯು ಹೋದಳು.

“ಜಾನಕಮ್ಮ—ಜಾನಕಮ್ಮ”

ಜಾನಕಮ್ಮನು ಈಚೆಗೆ ಬಂದಳು; ಶಾರದೆಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಲಿಲ್ಲ “ಅದ್ಯಾರು? ಯಾರೋ ನನಗೆ ಗುರ್ತೇ ತಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವಮ್ಮ.”

“ನಾಸು ಶಾರದೆ—”

‘ಶಾರದೆ ಏನೇ? ಇದೇನೇ ಹೀಗಾಗಿದ್ದೀ? ಕೂತುಕೊ. ಇದೇನೇ ಕ್ಷಯ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಆಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲೇ?’

“ಹೌದಮ್ಮ—”

‘ನಾವಿಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ಹ್ಯಾಗಿದ್ದೀ?-ಗೌರಮ್ಮನಹಾಗಿದ್ದೆ ಯಲ್ಲೆ!’

ಜಾನಕಮ್ಮನು ಚಾಪೆಯನ್ನು ಹಾಸಿದಳು. ಎರಡು ಕಂಬನಿಗಳು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹೊರಟು ಹರಿದು ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂದವು. ಜಾನಕಮ್ಮನು ಸೆರಗಿನಿಂದ ತನ್ನ ಬಾಯನ್ನೂ, ಕೆನ್ನೆಯನ್ನೂ ಒರೆಸಿ ಕೊಂಡಳು.

ಶಾರದೆಯು ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

‘ತಡೆಯಲಾರದೆ, ನಿನ್ನೊಡನೆ ಹೇಳಲು ಬಂದೆ ಜಾನಕಮ್ಮ’

ಜಾನಕಮ್ಮನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು ‘ಏನದು-ಶಾರದೆ?’

“ಜಾನಕಮ್ಮ—ರಾಮೂ ನುದುವೆಗೆ ನಿನ್ನ ಸರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆನಲ್ಲ.”

“ಹೌದು—ನನಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆ.”

“ಅದನ್ನು ನಾನು ಕಳೆದೆ—”

“ನಿಜವೆ ಶಾರದೆ? ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲ!”

“ಅದಲ್ಲ: ಅದರಂತೆಯೇ ಇದ್ದು ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆ.”

“ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ—”

“ಹೌದು—ಅದನ್ನು ನೀನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ—ಮಾತನಾಡುತ್ತ—
ಸುಮ್ಮನೆ-ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟೆ.”

“ಏನನ್ಯಾಯ—ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದು?”

“ಸಾವಿರದಿನೂರು—ಸಧ್ಯ ಈ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತೀರುತ್ತೆ,
ಎರಡು ವರ್ಷ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟೆನು.”

“ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗಿ — ವೊದಲೇ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತೆ,
ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದದ್ದು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ—ಗಿಲೀಟಿನ ಸರ.”

RAJA SNOW.
FOR BEAUTY AND COMPLEXION
SOLD EVERYWHERE

All India Agents:-

Manyam & Co.,

Bellary.

ಸ್ವಚೇತೆ.

ಶುದ್ಧ ಸ್ವಚೇತೆ.

ರಾಜಾ ಸ್ನೋ.

ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೀಯರಿಂದ ತಯಾರಿಪಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು --
ರಾಜಾಸ್ನೋವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವರ ಮುಖ ಚರ್ಮವು ಮುಖಮಲಿನಂತೆ
ನೈದುವಾಗಿ, ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಹಾನಂದನನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು. ಸಾಧಾ
ರಣವಾಗಿ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮೊಟೆಮೆಗಳು, ವ್ಯಷ್ಣ ಗಡ್ಡೆಗಳೇ
ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಅತಿಜೀಗನೆ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು. ಇವರ
ವಾಸನೆಯು ಮನೋರಂಜಕವಾಗಿಸುವುದು. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ಪೂರೆಯುತ್ತದೆ.

ಮಣಿಯಂ ಅಂಡ್ ಕಂಪೆನಿ,

ಬಳ್ಳಾರಿ.

Agents
for

His Master's
Voice

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಹಾರ ಸಾಮಾನುಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ.
ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೂ ಮಾರುವವರಿಗೂ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲ.

Dealers in Swadeshi goods,

Toilet, Perfumery, Stationary and

Amritanjan.

News Agents for

)

The Hindu and Andhrapatrika

Cheapest Swadeshi House,

The Graduates' Trading Association,

BELLARY.

ಶ್ರೀ

